

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လင်းယုန်စောင်စောင်

ဆမ္မားဆက်မွမ်၏

သစ္စာဖောက်နှင့်

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဇာတ်လမ်းများ

ပြန်လည်စိုက်နှိပ်ခြင်း

mgvooe.com

ဝိုင်းယုန်မောင်မောင်

ဆမ္မားဆက်မွမ်၏
သတုဟေကံနှင့်
ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဇာတ်လမ်းများ

W.SOMERSET MAUGHAM'S
The TRAITOR
and THE WORLD'S
GREATEST SPY STORIES

LYM0012

2,500.00 KS

ဆပွားဆက်မွမ်ဇ်သစ္စာဖောက်နှင့်ကမ္ဘာ့ကျော်စပိုင်ဇာတ်လမ်းများ၊ လင်းယုန်မောင်မောင်
စာမျက်နှာ ၂၀၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်ဘီ x ၂၀ .၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၉၀ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊

ရောင်းစွဲး ၂ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ဆမ္မားဆက်မွမ်၏
သစ္စာဖောက်နှင့်
ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဇာတ်လမ်းများ

THE TRAITOR

The world's greatest SPY stories

W. Somerset Maugham

လင်းယုန်မောင်မောင်

မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေတိုက်၊ ၂၀၁၃

မာတိကာ

၁။ သစ္စာဖောက်	၁
၂။ ဟင်းမလားနှင့် အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ	၅၅
၃။ ရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းရေးသမားတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်း	၆၇
၄။ အိုက်ခမန်း မုဆိုးနှင့်သားကောင်	၈၀
၅။ မှောင်ထဲက ကျူးကျော်ရေးသမား	၁၀၅
၆။ စကားဝှက် အမှတ်(၂)	၁၃၄
၇။ မနုဿဖား	၁၆၇

mgyc.com

mgyc.com

သစ္စာဖောက်

The TRAITOR

(By Somerset Maugham)

အက်ရှင်ဒန်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ မြောက်မြားစွာလှစွာသော စပိုင်များကို ကြီးကြပ်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စပိုင်ဌာနချုပ်မှ အကြီးအကဲ ဖြစ်သူ အာရ်က အက်ရှင်ဒန်အား ဆွစ်ဇာလန်သို့ စေလွှတ်ခဲ့စဉ် ဦးစွာရနိုင် သမျှသော အစီရင်ခံစာများ ဖတ်ကြားစေခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူဆက်သွယ်ရမည့် သူများ၏ လိပ်စာများနှင့်အတူ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထား သည့် စာရွက်အထပ်ကြီးတစ်ထပ်ကို ပေးခဲ့သည်။ သည့်နောက် အဓိကထား ၍ ဆက်သွယ်ရမည့် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် ဂုစတပ်ဆိုသူ အကြောင်းကို အာရ်က ပြောခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့လူတွေထဲမှာ ဒီလူဟာ အတော်ဆုံးပဲ”ဟု အာရ်က ဆို သည်။ “သူ့ဆီကရတဲ့ သတင်းတွေဟာ အမြဲတမ်းအကြောင်းအရာ ပြည့်ပြည့် စုံစုံနဲ့ အချက်အလက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ သူ့ဆီကရတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို ခင်ဗျားအတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ဖတ်ပါ။ တကယ်တော့

ဂုစတပ်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူနဲ့ ယှဉ်တိုက်ရင် တခြားထောက်လှမ်း
ရေးသမားတွေဆီက သူ့လိုအဖိုးတန်တဲ့ အစီရင်ခံတွေ ဘာကြောင့်မရသလဲ
ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ အချက်
အလက်တွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာ တိတိကျကျသိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သို့ဖြင့် အက်ရှင်ဒန်သည် ဆွစ်ဇာလန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး
ဂုစတပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဂုစတပ်သည် ဆွစ်ဇာလန်ပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ်
အဖြစ် ဘာဆဲလ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကြီးမှာ ဖရင့်ဖက်၊
မန်းဟိန်းနှင့် ကိုလုံးမြို့များတွင် ဌာနခွဲများထားရှိသည်။ ဤဌာနခွဲများ
ရှိနေသည့်အတွက် ဂုစတပ်သည် ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အချိန်
မရွေး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် သွားချည်လာလှည့် လုပ်ခွင့်ရနေခဲ့သည်။

သူသည် ရိုင်းမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် အစုန်အဆန်သွားကာ
ဂျာမန်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှု၊ စစ်လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ
ထုတ်လုပ်မှု၊ ပြည်သူလူထု၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ (ဒါကို အာရ်က အလေး
အနက်ထား၍ မှာကြားခဲ့သည်)စသည်များနှင့် မဟာမိတ်တို့ အလိုရှိသည့်
သတင်းအချက်အလက်များ စုံစမ်းစုဆောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲဖန်ရဲခါ ဂုစတပ်က သူ့ဇနီးထံသို့ စာများရေးသားပေးပို့ခဲ့ရာ
ထိုစာများတွင် သင်္ကေတများနှင့် စကားဝှက်များ ပါရှိသည်။ ဂုစတပ်၏
ဇနီးသည် ထိုစာများကို ရလျှင်ရချင်း ဂျီနီဗာရှိ အက်ရှင်ဒန်ထံသို့ အမြန်ဆုံး
ပေးပို့ခဲ့သည်။ အက်ရှင်ဒန်က ထိုစာများထဲမှ အရေးကြီးသည့်အချက်များကို
ကောက်နုတ်ကာ သက်ဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းရေးဌာနများသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။
ဂုစတပ်သည် နှစ်လတစ်ကြိမ် သူ့အိမ်သို့ပြန်လာပြီး အစီရင်ခံစာများ ရေးလေ့
ရှိသည်။ သူ့အစီရင်ခံစာများသည် အာရ် ပြောသည့်အတိုင်း ဤနယ်မြေ
ဤဒေသရှိ အခြားအခြားသော စပိုင်များအတွက် စံနမူနာယူလောက်သည့်
အစီရင်ခံစာများ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူ့လုပ်ဆောင်ချက်များမှာ
ထိရောက်သလောက် အကျိုးရှိသဖြင့် သူသည် အခြားစပိုင်များထက်ပို၍
အခကြေးငွေ ရရှိခဲ့သည့်အပြင် အချို့သော သတင်းထူးများအတွက်လည်း
ရဲဖန်ရဲခါ ဘောနပ်စ်ဆုကြေးများ မကြာခဏရခဲ့သည်။

သည်ပုံသည်နည်းဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်မျှ အချိန်ကြာသွားခဲ့သည်။ သည်အချိန် သည်အခိုက်တွင်မှ ဌာနချုပ်အကြီးအကဲဖြစ်သူ အာရ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာအချက်များကို လျှပ်စီးလက်သလို ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသည်။ ဂုစတပ်သည် အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သွက်လက် ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ သူ့အတွက် အထူးဝါယမ စိုက်ထုတ်လုပ်ကိုင်ရသည် မဟုတ်ဘဲ ပင်ကိုစရိုက် အားဖြင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို အကြောင်း ပြု၍ အာရ်၏ ခေါင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မတော်မလျော်ဖြစ်နေပြီဟူ၍ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်လို အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ ခဲ့သည်ကို အာရ်က အက်ရှင်ဒန်အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခြင်း မပြုခဲ့ (အာရ်သည် မရေရာမသေချာသည့် အတွေးမှန်သမျှ သူ့စိတ်ထဲတွင်သာ ထားတတ်သူ ဖြစ်သည်။)

သို့သော် သည်လို တွေးလိုက်မိသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အာရ်က အက်ရှင်ဒန်အား လောလောဆယ် ဂုစတပ် ဂျာမနီတွင် ရှိနေခိုက် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ ဘာဆဲလ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ဂုစတပ်၏ ဇနီးနှင့် အမြန်ဆုံး သွားတွေ့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ သူမနှင့်တွေ့လျှင် ဘာပြောရမည်။ ဘယ်လိုပြောရမည် စသည်တို့ကိုမူ အက်ရှင်ဒန်၏ သဘောအတိုင်း သင့် တော်သလိုပြောရန် အာရ်က ခွင့်ပြုသည်။

ဘာဆဲလ်မြို့သို့ရောက်သွားပြီးနောက် အက်ရှင်ဒန်သည် သူ၏ အဝတ်အစားထည့်သည့်အိတ်ကို ဘူတာရုံတွင် ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဓာတ်ရထား စီး၍လာခဲ့သည်။ အဝတ်အစားအိတ်ကို ထားခဲ့သည်မှာ သူ့အနေဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ရမည်လား၊ ကြာကြာနေရဦးမည်လား၊ မသေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ဂုစတပ်နေသည့် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ နောက်ယောင် ခံ၍လိုက်လာသူမရှိကြောင်း သေချာမှ လမ်းထဲသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့ သည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အခန်းဖွဲ့ထားသည့် တိုက် တန်းလျားများကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေး ဆင်းရဲကြပုံရသည်။

စာရေးစာချီများနှင့် ကုန်သည်အသေးစားကလေးများ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် အက်ရှင်ဒန်က ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ဂရာဆောင်းဆိုတဲ့လူ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ” သူက ဂျာမန်သံ လုံးဝမဝဲဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စောစောလေးကပဲ အပေါ်တက်သွား တာတွေ့လိုက်ပါတယ်၊ သူနဲ့ တွေ့ချင်ရင် အပေါ်ထပ်ကို ကြွပါ”

အက်ရှင်ဒန်သည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ကြောင် သွားမိသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် ဂုစတပ်၏ဇနီးမှတစ်ဆင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ မန်းဟိန်းမြို့မှပို့လိုက်သည့် စာတစ်စောင်ကို မနေ့ကပင် သူရခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုစာထဲတွင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် ဂျာမန်တပ်များ ရိုင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်သွားကြကြောင်း အတိအကျပါရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှင် ဒန်သည် ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အား တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်မိတော့မလို ဖြစ် သွားပြီးမှ သတိရ၍ စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုသာ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကာ၊ ဂုစတပ်နေသည့် တတိယထပ်သို့ ဣန္ဒြေမပျက် တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းဝမှ ဧည့်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ချက်ချင်းလို ပင် တံခါးပွင့်လာပြီး ညွက်ညွက်သေးသေး လူဖလံကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခေါင်းတုံးပြောင်အောင်ရိတ်ထား၍ မျက်မှန်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလေးသည် အိမ်တွင်းသုံးညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

“ဟာရီ ဂရာဆောင်းပါလားခင်ဗျာ” အက်ရှင်ဒန်က စတင်မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာများအလိုရှိပါသလဲ” ဂုစတပ်က ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဂုစတပ်သည် အလင်းရောင်ကို ကျောပေးလျက်ရှိရာ သူ့မျက်နှာ ပေါ်မှ အမူအရာကို အက်ရှင်ဒန် မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ရုတ်တရက် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီးမှ အက်ရှင်ဒန်က ဂျာမနီမှရေးလိုက်သည့် ဂုစတပ်၏

စာထဲတွင်ပါသည့် အမည်ကို ပြောလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ဂုစတပ်က...
“ဪ...လာပါ၊ အထဲဝင်ပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခုလိုတွေ့ရတာ အရမ်း
ဝမ်းသာပါတယ်”

ဂုစတပ်က ရှေ့ဆောင်၍ အက်ရှင်ဒန်အား အခန်းကျဉ်းကလေး
တစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းကလေးမှာ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများအပြင် ဧရာမစားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် အစိမ်း
ရောင်ကတ္တီပါ စားပွဲခင်းပေါ်၌ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်မူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
သိုးမွေးခြေ အိတ် ထိုးနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် ဂုစတပ်က တစ်စုံ
တစ်ခုပြောလိုက်သည်တွင် သူမသည် ထိုးလက်စ သိုးမွေးခြေအိတ်နှင့် တိုလီ
မိုလီပစ္စည်းများကို ယူ၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုလို ဘာဆဲလ်မြို့မှာ
ရောက်နေတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရပါမယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့
လူချင်းတွေ့ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လာကြပါပြီ၊ ကျွန်တော် ခုလေးတင်ပဲ ဂျာမနီ
က ပြန်ရောက်လာတာပါ”

သူက စကားပြောရင်း လက်နှိပ်စက်အနီးတွင်ရှိနေသော စာရွက်
များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် အခုရလာတဲ့သတင်းတွေကို ခင်ဗျားသဘောကျပါလိမ့်
မယ်။ ကျွန်တော် ရလာခဲ့တဲ့ တချို့သတင်းတွေဟာ အတော်ကို တန်ဖိုးရှိပါ
တယ်”

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အပိုဆုကြေးများရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှဝမ်းမနည်းပါဘူး
ခင်ဗျား”

သူ့အမူအရာမှာ ပျူပျူငှာငှာရှိလှသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော်
အက်ရှင်ဒန်အဖို့ သူ၏ ပျူငှာမှုမှာ သဘာဝမကျဟု ထင်မိသည်။ ဂုစတပ်
ကမူ မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများကို ကြိုးစား၍ပြုံးရင်း အက်ရှင်ဒန်အား
အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သည်မျက်လုံးများတွင် မရိုးသားသည့်
အသွင်ကို ဆောင်နေသည်ဟု အက်ရှင်ဒန် တွေးနေမိသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စာတွေကို ဟိုကဒီကနေထည့်ပြီး ခင်ဗျား မိန်းမဆီကတစ်ဆင့် အဲဒီစာတွေဂျီနီဗာမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးတဲ့ နာရီပိုင်း အတွင်း ခင်ဗျား ဒီရောက်အောင် အပြေးအလွှားလာခဲ့ပုံရတယ်”

“ဒါသိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောဖို့ရှိတာက၊ ဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ဆီက သတင်းတွေကို အရောင်း အဝယ် စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ ပေးတဲ့စာတွေနဲ့ရောပြီး ပို့နေတယ်လို့ သံသယဖြစ် နေကြတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကပဲ ဒီစာတွေအားလုံးကို နယ်စပ်မှာ ၄၈ နာရီတိတိ ဆိုင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား” အက်ရှင်ဒန်က အံ့သြသည့် လေသံဖြင့် ပြန် ပြောလိုက်သည်။ “ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီအခြေအနေကြောင့် ခင်ဗျား ရေးတဲ့ စာတွေမှာ နေ့စွဲကို ဂရုတစိုက် နှစ်ရက်ကြိုပြီး တပ်လိုက်တဲ့သဘော ပေါ့”

“ဟောဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်မိလို့လား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မိုက်ရာကျမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နေ့စွဲရက်စွဲ မှားပြီး တပ်မိတာဖြစ်မှာပါ”

အက်ရှင်ဒန်က ဂုစတပ်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူပြောသလို သာမှန်လျှင် ဂုစတပ်သည် အလွန်ကလေးကလေးနိုင်လှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ဂုစတပ်လို စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်အဖို့ စာရေးရာ၌ နေ့စွဲ ရက်စွဲတိကျမှန်ကန်ဖို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးသည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် ဂျာမနီမှသတင်းများကို ပေးပို့ရာ ၌ ခရီးလမ်းအသွယ်သွယ် အဆင့်ဆင့်ကို လှည့်ပတ်ဖြတ်ကျော်၍ ပို့ကြရ သည်ဖြစ်ရာ သတင်းများ မြန်မြန်ရောက်ရန် ခက်ခဲလှသည်။ သည်လိုအခြေ အနေမျိုးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးကြီးသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း တိတိကျကျသိဖို့ အထူးလိုအပ် သည် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ခဏကြည့်ပါရစေ”

အက်ရှင်ဒန်က ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်

ကြည့်ချင်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျား ဂျာမနီနိုင်ငံထဲကို ဘယ်တုန်းက ဝင်သွားခဲ့ပြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဪ...ဒီလိုလား ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ်မှာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား မတွက်စေချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာက နည်းမျိုးစုံနဲ့ နယ်စပ်ကိုဖြတ်ပြီး လမ်းအမျိုးမျိုးက သွားနေတာ”

ဒါကိုတော့ အက်ရှင်ဒန်လည်း ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီးဖြစ်ရာ ဂျာမန်တွေရော ဆွစ္စတွေပါ အစောင့်အကြပ်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားသည်ကို သူသိသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လမ်းရိုးက သွားရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဟာ ဆွစ္စစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ တရားဝင် အလုပ်လုပ်နေပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဂျာမနီနိုင်ငံထဲ အမြဲပို့နေရတာပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားသွားတာလာတာကို ဘယ်သူကမှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ လွယ်လွယ်ကူကူသွားလို့ ရနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် သိထားသလောက်တော့ ဂျာမနီနယ်စပ်က ဂျာမန်အစောင့်တပ်သားတွေဟာ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်ပေးကြမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဆွစ္စနယ်စပ်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

ဂုစတပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ခံပြင်းသည့် အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီ၊ ဒီတိုင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်တွေအတွက် လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောချင်တာလား၊ ကျွန်တော်ကျိန်ပြီး ပြောရဲပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို ဘယ်တော့မှ အစွန်းအထင်း မခံပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ နှစ်ဖက်စလုံး ငွေတွေယူပြီး ဘယ်ဘက်ကိုမှ အဖိုးတန်တဲ့ သတင်းတွေ မပေးဘဲနေတဲ့သူ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်ပေးတဲ့သတင်းတွေဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောချင်တာပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တခြားထောက်လှမ်းရေးသမားတွေထက်ပိုပြီး အပိုဆုငွေတွေ ဘာကြောင့်ပေးခဲ့ကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့အကြီးအကဲလုပ်တဲ့လူက ကျွန်တော့် လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို အကျေနပ်ဆုံးပဲလို့ ခဏခဏ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါ ပျူပျူငှာငှာ လုပ်ရသူမှာ အက်ရှင်ဒန် ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ...ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါတော့ ကိုယ့်လူရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို မပြုချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က အတင်းတောင်းမကြည့်ပါဘူး၊ ဒါတော့ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပါ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တွေဆီကရတဲ့ သတင်းတွေဟာ မှန်ကန်တိကျမှု ရှိ၊ မရှိ ပြန်လှန်စစ်ဆေးတာမျိုးမလုပ်ဘဲ လက်ခံယုံကြည်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို လုံးဝစောင့်မကြည့်ဘဲ ဒီတိုင်း ပစ်ထားမယ်ဆိုတဲ့အထိလည်း ကျွန်တော်တို့ မမိုက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ပြီးသားပါ၊ ဒါတော့ အကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတွေတောင် ခဏခဏ ကြားရဖန်များလာရင် ရိုးပြီး အိသွားတတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ စစ်မဖြစ်ခင်က ဟာသစာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒီအတွေ့အကြုံကို ကောင်းကောင်းကြီးရခဲ့ပါတယ်”

သည်နေရာတွင် အက်ရှင်ဒန်က ဂုစတပ်အား “အစ်”ဖို့ အချိန်ကျပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ သူသည် ဖဲသမားများ ပိုကာကစားသလို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် အကောင်းဆုံးကစားသည့်နည်းကို သိထားသူဖြစ်သည်။

“ကဲ-အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ သတင်းအတိုင်း ခင်ဗျားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရလို့ အလုပ်ဝင်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ဂျာမနီကို တစ်ခါမှမသွားဘဲ ဒီဘာဆဲလ်မြို့မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတယ်လို့ သိရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ခင်ဗျားပို့တဲ့ သတင်းတွေ အားလုံးဟာလည်း ခင်ဗျား ဘာသာ စိတ်ကူးနဲ့ တွက်ချက်မှန်းဆပြီး ရေးတဲ့ သတင်းတွေပဲလို့

ကျွန်တော် သိရတယ်”

ဂုစတပ်က အက်ရှင်ဒန်အား စိုက်ကြည့်နေခဲ့ရာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ လေးနက်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး မတွေ့ရဘဲ မျက်လုံးတစ်ခုကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်၍ နားထောင်နေသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်နေသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်သွားပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မသိမသာ တွန့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်လကို ပေါင်ငါးဆယ်ယူပြီး ကိုယ့်အသက်ကို မနှမြောတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်လို့ ထင်နေသလား၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ”

အက်ရှင်ဒန်က ရုတ်တရက် ဖြန်းခနဲဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးကို တစ်နှစ်တိတိ အရူးလုပ်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်တော်တဲ့ငါပါလားလို့ အထင်ကြီးဖို့ဆိုတာ လူတိုင်း မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီမယ်...ကျွန်တော်ဟာ ငွေရှာတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲမရှိဘဲ ရှာနိုင်တဲ့ အကောင်ပါ၊ စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီက ဂျာမနီမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ငွေမပို့တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တခြားခရီးသည်တွေဆီက ကြားသမျှ မြင်သမျှ တွေ့သမျှတွေကို ဂရုစိုက်ပြီးနားထောင်ခဲ့တယ်၊ ကြည့်ခဲ့တယ်၊ မှတ်ခဲ့တယ်၊ ဘီယာဆိုင်တွေ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ကျွန်တော့် နားနှစ်ဖက်ကို အမြဲဖွင့်ပြီး အမြဲစွင့်ခဲ့တယ်၊ ဂျာမန်သတင်းစာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် နေ့တိုင်းဖတ်တယ်၊ အဲဒါ အဲဒါတွေကို စုပေါင်းပြီး ခင်ဗျားတို့ကို အစီအရင်ခံစာတွေ ရေးရတာ ကျွန်တော် အတွက် အရမ်းပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး” အက်ရှင်ဒန်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ဖို့စိတ်ကူးသလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာကော ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့က လစာဆက်ပေးနေဦးမယ်လို့

မထင်တော့ဘူးလား”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒီလိုလည်း ကျွန်တော် မယူဆပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား အခု ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ လုပ်နေသလို ဂျာမန်တွေ ကိုလည်း ဒီတိုင်းလုပ်နေတာပဲလား”

“ဟာ။ မဟုတ်တာဗျာ” ဂုစတပ်က အလန့်တကြား အော်လိုက် သည်။ “ခင်ဗျား ဘာကြောင့်များ ဒီလို စဉ်းစားရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က မဟာမိတ်တွေအပေါ်မှာ လုံးဝလိုလားပါတယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထောက်ခံ တဲ့ လူပါ၊ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲဗျာ” “နေပါဦး၊ ဂျာမန်တွေကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မလိုလားရတာလဲ” အက်ရှင်ဒန် က မေးလိုက်သည်။ “မှန်တာ ပြောရရင် ဂျာမန်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှငွေတွေကို ပိုင်နေတာပဲ၊ အဲဒီထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့်မရဘဲ နေရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ဂျာမန်တွေ ငွေပေးဝယ်မယ့် သတင်းမျိုးတွေကို ခင်ဗျားဆီပို့ပေးနိုင်တာပဲ”

ဂုစတပ်သည် သူ့လက်ဝါးဖြင့် စားပွဲကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ယခုအချိန်တွင် အသုံးမကျတော့ပြီဖြစ်သော သူ၏ အစီအရင်ခံစာ တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဂျာမန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ အင်မတန်အန္တရာယ်များတယ်ဗျာ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားလည်း လူပါးပါပဲဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ တကယ် လို့ ခင်ဗျားရဲ့လစာကို ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တောင်မှ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံး ဝင်မယ့် အဖိုးတန်သတင်းတွေ ကျွန်တော့်တို့ဆီကို ပို့ပေးရင် အပိုဆုငွေ ရနိုင်သေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသတင်းတွေဟာ ခိုင်လုံတိကျဖို့တော့ လိုတယ် နော်၊ ကျွန်တော်တို့က နောင်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် တကယ်အသုံးဝင် မယ့် သတင်းမျိုးကျမှ ငွေပေးနိုင်မယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ်”

ခေတ္တခဏကြာသည်အထိ အက်ရှင်ဒန်က ဂုစတပ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်၍ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ သူက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလိုက် ပြီး လေထဲသို့လွှင့်၍ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသော မီးခိုးများကို

ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

“နေပါဦး၊ အခုလောလောဆယ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဘာများသိချင်လို့လဲ”

ဂုစတပ်က ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

အက်ရှင်ဒန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လောလောဆယ် လူဆာနီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ ဂျာမနီစပိုင်တစ်ယောက်နဲ့ ဂျာမန်တွေ ဘယ်လိုစခန်းသွားနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် ဆွစ်ဇေ့နှစ်ထောင် သုံးထောင်လောက် တော့ ရနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီစပိုင်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ သူ့နာမည်က ဂရန်တလေကေပါ လို့ခေါ်တယ်”

“ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်”

ဂုစတပ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ခဏနေမှ သူက ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“ဒီမှာနေဖို့ လိုအပ်သလောက် နေရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အခန်းတစ်ခန်းငှားနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အဲဒီ အခန်းနံပါတ် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပေးထားမယ်၊ တကယ်လို့ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်ရင် မနက်တိုင်း ကိုးနာရီနဲ့ ညနေတိုင်း ခုနစ်နာရီမှာ ကျွန်တော့် အခန်းကို လာတွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဟိုတယ်ကို လာတွေ့ဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်များလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိစ္စရှိရင် စာရေးလိုက်မယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါတယ်”

အက်ရှင်ဒန်က ပြန်ရန်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဂုစတပ်က ချောင်းတံခါးဝအထိလိုက်ပို့သည်။

“ကဲ-ဒါဆိုရင် အခု ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် တွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းစရာ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဂုစတပ်က မေးလိုက်သည်။

“လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မော်ကွန်းတိုက်မှာ စံပြအစီအရင်ခံစာတွေအဖြစ်နဲ့ သိမ်းထားမှာပါ”

* * *

အက်ရှင်ဒန်သည် နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် ဘာဆဲလ်မြို့တွင် လျှောက်လည်၍ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အတွက် ပျော်စရာ မကောင်းလှ။ တစ်ခါသော် သူသည် ဂုစတပ်အား လမ်းပေါ်တွင် တွေ့လိုက် ရသည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် အက်ရှင်ဒန်၏အခန်းသို့ ဟိုတယ်မှ နံနက် စာ ကော်ဖီလာပို့ရာ၌ စာတစ်စောင်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာအိတ် တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု၏ အမှတ်တံဆိပ်ပါရှိသော်လည်း သူမသိ သည့် အမည်ဖြစ်နေသည်။ အထဲမှာမှာလည်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်ဖြစ်သော်လည်း ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာနှင့်လက်မှတ်များ မပါဘဲ ဖြစ်နေ သည်။ အက်ရှင်ဒန် အံ့ဩမိသည်မှာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာလုံးများသည် လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် စာလုံးများကဲ့သို့ပင် လူတစ် ယောက်အား ဒုက္ခပေးနိုင်ကြောင်း ဂုစတပ် သတိမထားမိသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ထိုစာကို နှစ်ကြိမ်တိတိဖတ်ပြီးနောက် အလင်း ရောင်တွင် ထိုစာရွက်ကို ထောင်၍ စာရွက်ပေါ်၌ ရေစာပါမပါကို ကြည့် မိသည်။ (ထိုသို့ကြည့်သည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းရှိသောကြောင့် မဟုတ်၊ ဝတ္ထုထဲမှ စုံထောက်များ ထိုသို့သဲလွန်စရာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်) ထိုနောက် သူသည် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကိုခြစ်ကာ စာရွက်ကို ပြာကျသွားသည်အထိ မီးရှို့လိုက်ပြီး ပြာများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ချေ ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ အဝတ်အစားများကို ထည့် ကာဘူတာရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘန်းမြို့သို့ မီးရထားဖြင့်လိုက်ပါလာခဲ့ သည်။ ဘန်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဌာနချုပ်ရှိ အာရ်ထံသို့ ကြေးနန်း

တစ်စောင်ကို လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် ပို့လိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ညွှန်ကြားချက်အရ အက်ရှင်ဒန်သည် နောက် ၂၄ နာရီ အတွင်း လူဆာနီမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လူဆာနီမြို့တွင် သူ့အား သက်ဆိုင်ရာမှ ညွှန်ကြားထားသည့် ဟိုတယ်၌ အခန်းငှားပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ ထည့်ထားခဲ့ကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် ဩဂုတ်လဆန်းဖြစ်၍ တိမ်များ ကင်းစင်ကာ နေသာပြီး သာယာကြည်လင်သည့် တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် လူဆာနီမြို့သို့ ငယ်စဉ်ကသာ ရောက်ဖူး၍ မရောက်သည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ယခုအခါ လူဆာနီမြို့မှာ စစ်အတွင်းဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ ကာ မြို့သူမြို့သားများ စွန့်ပစ်သွားကြသည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားရင်း မြို့အနေ အထားကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီးနောက် တည်းခိုသည့်ဟိုတယ်သို့ အေးအေး ဆေးဆေး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်မှာ ဒုတိယတန်းစား ဂျာမန်ဟိုတယ်ကလေးဖြစ်၍ အိပ်ခန်း များနှင့် ပရိဘောဂများမှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှသည်။ အောက်ဆုံးထပ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် စားပွဲများခင်းထားရာ အက်ရှင်ဒန်သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်ပြီး ဘီယာတစ်လုံး မှာလိုက်သည်။ ဟိုတယ် ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးသည် အခန်းထောင့်တွင် သေသပ်လှသည့် စားပွဲတစ် လုံးဖြင့်ထိုင်ရင်း အသစ်စက်စက်ဧည့်သည်ဖြစ်သော အက်ရှင်ဒန်အား စူးစမ်း သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သည်လို ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်နေကြသည့် စစ်ကြီးကာလတွင်မှ သည်ဟိုတယ်သို့ လာ ရောက်တည်းခိုသည့် အက်ရှင်ဒန်အား အံ့ဩနေသည့်အမူအရာများ အထင်း သား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩသည့်လက္ခဏာများကို ရိပ်မိလိုက် သော အက်ရှင်ဒန်က သူမအား အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ သူက မိမိသည် သတင်းဖြတ်တောက်ရေး ဆင်ဆာဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေရာမှ ခေတ္တအပန်းဖြေရန် ဤမြို့ဤဟိုတယ်သို့ လာရောက်အနားယူ တည်းခိုနေ

ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိမိယခင်က တတ်ကျွမ်းခဲ့သော်လည်း ယခုမေ့လျော့နေသည့် ဂျာမန်ဘာသာ ဂျာမန်စကားကိုပြန်၍ လေ့လာသင်ကြားရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိအတွက် ဂျာမန်ဘာသာစကား သင်ကြားပေးမည့် ဆရာတစ်ယောက် ရှာပေးပါရန် အက်ရှင်ဒန်က သူမအား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး အသားနီစပ်စပ်ရှိနှင့် ဆွစ်ဇာလန်သူ ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် စကားများသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အက်ရှင်ဒန်က သူမသည် သူလိုချင်သည့် ဂျာမန်ဆရာကို သေချာပေါက်ရှာပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်သည်။

သူမနှင့် စကားပြောကြရင်း ဤဟိုတယ်သည် ယခင်က ဧည့်သည်အမြောက်အမြား လာရောက်တည်းခိုခဲ့ကြသော်လည်း ယခုစစ်ဒဏ်ကြောင့် တစ်မြို့လုံးခြောက်ကပ်နေသဖြင့် မိမိဟိုတယ်တွင် ပြင်ပမှ လာရောက်စားသောက်ကြသူများ ရှိသော်လည်း ယခုလောလောဆယ် တည်းခိုနေကြသူများမှာ အက်ရှင်ဒန်ကလွဲလျှင် လင်မယားနှစ်စုံသာရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ လင်မယားစုံတွဲတစ်တွဲမှာ အိုင်ယာလန်အမျိုးသားများဖြစ်၍ နွေရာသီတိုင်း ဤဟိုတယ်သို့ လာရောက်တည်းခိုကြသည့် ဖောက်သည်များဖြစ်ကြသည်။ အခြားစုံတွဲတစ်တွဲမှာမူ အင်္ဂလိပ်လင်မယားနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုလင်မယားမှာ လင်ဖြစ်သူက အင်္ဂလိပ်၊ မယားကဂျာမန် ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်နှင့် ဂျာမနီတို့ ယခုကဲ့သို့ စစ်ဖြစ်နေချိန်တွင် သူတို့လင်မယားသည် ကြားနေနိုင်ငံဖြစ်သော ဆွစ်ဇာလန်သို့ လာရောက်အနားယူနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ထိုလင်မယားအကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားမိသည်။ သူသည် သူတွေ့ချင်နေသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂျာမန်စပိုင်ဂရန်ဘလေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို စိတ်ထဲတွင် မှတ်မိနေသည်။

သို့သော် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ထိုအင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမန်စုံတွဲသည် တစ်နေ့လုံးလိုလို တောင်ခြေတစ်ဝိုက်သို့

လမ်းလျှောက်ထွက်နေတတ်ကြသည်ဟု သိရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုအင်္ဂလိပ်အမျိုးသား၏ အမည်မှာ သူတွေ့ချင်နေသော “ဘရန်တလေကေပါ”ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

ဟိုတယ်မှ ညစာကို (၇)နာရီတိတိတွင် ကျွေးသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် ညစာစားသည့် ခန်းမထဲသို့ မည်သူမှ မရောက်မိစောစောကြို၍ သွားရန် စီစဉ်ထားသည်။ ဤသည်မှာ ဤဟိုတယ်မှ အခြားဧည့်သည်များ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ညစာခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားလျှင်ကြားချင်း အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ ရိုးရိုးကလေးနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေသေသပ်သပ် ရှိလှသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များမှာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ဖြူဖွေးနေသည့် နံရံတွင်မူ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာကျော် ရေကန်များ၏ ပန်းချီကားချပ်များ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းစားသည့် စားပွဲကလေး ပေါ်တွင် ရောင်စုံပန်းလှလှလေးများကို ထိုးထားသည့် ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးစီ တွေ့ရသည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ထမင်းစားခန်း၏ အဆင်အပြင်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လှသဖြင့် ရုတ်တရက် စိတ်ကြည်နူးကာ အကောင်းဆုံး၊ အဖိုးတန်ဆုံး ဝိုင်တစ်လုံးမှာသောက်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ဝိုင်အကောင်းစားကို သောက်နေခြင်းဖြင့် အခြားဧည့်သည်များက မိမိအပေါ် အာရုံစူးစိုက်သတိပြုလာကြလိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိသည်နှင့် ရိုးရိုးဘီယာတစ်ပုလင်းသာ မှာလိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝင်လာကြသည်။ အားလုံးမှာ အမျိုးသမီးများ မပါဘဲ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် အသားအရေကို ကြည့်၍ အားလုံး ဆွစ်ဇာလန်သားများဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ကိုယ့်စားပွဲနှင့်ကိုယ်အသီးသီး ဝင်ထိုင်ကြပြီး ပါလာကြသည့် သတင်းစာများကို ဖြန့်၍ ဖတ်ရင်း စွတ်ပြုတ်များကို တရှုတ်ရှုတ် အသံထွက်အောင် သောက်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်းဖြင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးနောက်တွင် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သေးသေးသွယ်သွယ် အဘွားကြီးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ အဘွားကြီး ဆံပင်များမှာလည်း ဖြူဖွေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးပြောသည့် အိုင်းရစ်လူမျိုး စုံတွဲဖြစ်ကြောင်း အက်ရှင်ဒန်က အတတ်သိလိုက်သည်။

မကြာမီ အက်ရှင်ဒန် မျှော်လင့်နေသည့် ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ သူသည် ဂျာမန်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခပ်တည်တည် ဖတ်နေသည့် ဟန်ဖြင့် အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် အလေ့အကျင့်လုပ်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာမှသာ မျက်လွှာကို တစ်ချက်ပင့်၍ ဝင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမြင်တွေ့ရသလောက် ထိုစုံတွဲတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ဆံပင်တိုတို အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့် သပ်သပ်ယပ်ယပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းမကို ရှေ့ဆောင်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ဖြစ်ရာ သူ့မိန်းမမှာ မသပ်မရပ်နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နိုင်လှသည့် ဂျာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် သူတို့စုံတွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် ဧကပါသည် စားပွဲထိုးအား သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ခရီးအတော်ဝေးဝေးသို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြောင်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောပြခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူက အင်္ဂလိပ်လေသံမပျက်ဘဲ ဂျာမန်စကားဖြင့် သူတို့လင်မယား ညစာနောက်ကျနေ၍ မိမိတို့အခန်းကိုပင် မသွားတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်တို့ကို ကျွေးစရာရှိတာ ကျွေးပေတော့၊ အတော့်ကို ဗိုက်ဆာနေကြပြီ၊ ဘီယာသုံးလုံးလည်း ခပ်မြန်မြန်ကလေးပေးပါဦး၊ ရေငတ်လိုက်တာများ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ...”

အက်ရှင်ဒန်၏ မျက်စိအောက်တွင် ဧကပါဆိုသူသည် တက်တက်ကြွကြွနှင့်

ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသည့် အသွင်လက္ခဏာအပြည့်အဝ ဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကြောင့် ခပ်စောစောက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည့် ညစာထမင်းစားခန်းကလေးမှာ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်ကာ အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက သူ့ဇနီးအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားများ အဆက်မပြတ် ပြောလျက်ရှိရာ သူ့ပြောသမျှ စကားများကို တစ်ခန်းလုံးက ကြားနေကြရသည်။ ထိုသို့ သူ့စကားပြောနေခိုက် သူ့ဇနီးက ကြားဖြတ်၍ အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ကပ်ပြောလိုက်ရာ ကေပါက ပြောလက်စစကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဤတွင် အက်ရှင်ဒန်၏ စိတ်ထဲ၌ ကေပါသည် စကားပြောနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး မိမိအား စိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်မိသည်။ ညစာထမင်းစားခန်းထဲတွင် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သော မစ္စကဲကေပါက သူ့ယောက်ျားအား သတိပေးလိုက်သည်ဟု အက်ရှင်ဒန်တွေးလိုက်သည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကူ၍ မပျက်ဖတ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း ကေပါ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားနေမိသည်။ သို့ဖြင့် ကေပါသည် စောစောက ပြောလက်စ စကားကို သူ့ဇနီးအား ဆက်၍ ပြောနေပြန်ရာ သူ့အသံမှာ တိုးလွန်းလှသဖြင့် ဘယ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသည်ကို ပင် အက်ရှင်ဒန် မကြားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင် စားပွဲထိုးအမျိုးသမီး စားစရာများကို ယူလာပြီး ကေပါတို့စားပွဲသို့ချပေးခဲ့ရာ ကေပါက ထိုအမျိုးသမီးအား တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်းတစ်ခု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် ကေပါ၏ မေးခွန်းကို လုံးဝသဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်ရသော်လည်း ဧကန္တ မိမိအကြောင်းကို ကေပါက စားပွဲထိုးအား မေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိလိုက်သည်။ မကြာမီ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ညစာစားပြီးသွားကြသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ပြန်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုပင် အိုင်းရစ် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားလည်း စားသောက်ပြီးစီးကြပြီဖြစ်၍ ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထလိုက်ကြသည်။ သူတို့စုံတွဲသည် ညစာစားနေခိုက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား တစ်လုံးမှမပြောဘဲ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် စားခဲ့သောက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားပွဲမှ ပြိုင်တူထ၊လိုက်ကြပြီးနောက် အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးအား သူ့ရှေ့မှသွားနိုင်ရန် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရာ အဘွားကြီးသည် တံခါးဆီသို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားပြီး တံခါးဝသို့ ရောက်လာသောအခါ အဘိုးကြီးအား ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ အဘွားကြီးနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်လာသော အဘိုးကြီးသည် တံခါးဝဆီသို့ အရောက်တွင် အဘွားကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး တံခါးရွက်ကို အသာကလေး ဆွဲ၍ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ အဘွားကြီးက အဘိုးကြီး ဆားနားမှဖြတ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ဣန္ဒြေရရထွက်သွားခဲ့ရာ သူမ၏ နောက်မှ အဘိုးကြီးက ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်သွားခဲ့ရသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီး လင်မယား၏ အပြုအမူများကို အကဲခတ်၍ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သည်အဘွားကြီးသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တံခါးကို ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးဟန်မတူဟု ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးနေမိသည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် တွေးလက်စအတွေးကိုဖြတ်၍ ညစာကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။ သူသည် ညစာစားခန်းထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ရန် ထိုင်ရာမှထ၍ ခန်းမအလယ်ကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့စဉ် စားပွဲတစ်လုံး၏ ခြေထောက်လေးချောင်းမှ တစ်ချောင်းတွင် သားရေပတ်ပြားနှင့် ချည်ထားသော တယ်ရီယာ အမျိုးအစား ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးကလေးမှာ ခွေးဘီလူးအပုကလေးဖြစ်၍ ချစ်စရာကောင်းလှသဖြင့် အက်ရှင်ဒန်မှာ မနေနိုင်ဘဲ ခွေးကလေး၏ နူးညံ့လှသည့် နားရွက်များနှင့် လည်ကုပ်မွေးဖွားကို သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်မိသည်။ စားပွဲအနီးမှ လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေသော ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက အက်ရှင်ဒန် လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါလေးက ဘယ်သူ့ဟာလေးလဲ”

အက်ရှင်ဒန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကေပါတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အချစ်တော်ကလေးလေ၊ သူ့နာမည်က

ဖရစ်ဇ်တို့၊ ဟားရ်ကေပါက ဒီကောင်လေးရဲ့ မျိုးရိုးအဆက်အနွယ်က အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မျိုးရိုးထက် ပိုပြီးရှည်တယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်လေ”

ခွေးဘီလူးကလေး ဖရစ်ဇ်ကလည်း အက်ရှင်ဒန်၏ ခြေထောက်ကို တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်ရင်း နှုတ်သီးဖြင့် အက်ရှင်ဒန်၏ လက်ဖမိုးကို ဖွဖွကလေး နမ်းနေသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် ခွေးကလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဦးထုပ်ယူရန် တက်သွားသည်။ သူပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကေပါအား တံခါးဝတွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြရာ သူတို့အမူအရာကို အကဲခတ်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိအကြောင်းကို ကေပါက စုံစမ်းမေးမြန်းနေကြောင်း ဒက်ခနဲ သိလိုက်သည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှဖြတ်ကာ တံခါးဝမှ အပြင်သို့ ဣန္ဒြေမပျက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် သူ့မျက်လုံးများကို ထောင့်ကပ်၍ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကေပါကလည်း မိမိအား မသင်္ကာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မသိမသာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်ဟန်တူသော ကေပါ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်သော လက္ခဏာများ တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့လိုက်ရသည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ဟိုတယ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာခဲ့ရာမှ အဖျော်ယမကာနှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ခပ်စောစောက တာဝန်ကိုဦးကွက်၍ ဟိုတယ် ညစာစားခန်းထဲတွင် ဘီယာတစ်လုံးဖြင့်သာ တင်းတိမ်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်၍အလျော်ပေးသည့်အနေဖြင့် အကောင်းဆုံး ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းကို မှာပြီး ‘ငြိမ့်’ နေခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခင်ယခင်အခါများက နာမည်ကို ကြားဖူးရုံမျှ ကြားဖူး၍ တစ်နေ့နေ့တွင် မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားသော လူတစ်ယောက်ကို ယခုလို နဖူးတွေ့

ဒူးတွေ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ သူ့အတွက် တကယ်ပျော်စရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲမှပင် ချစ်စရာကောင်းသည့် ခွေးကလေးတစ်ကောင်၏ ပိုင်ရှင်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်မှုရအောင် ကြိုးစားရသည်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အခက်အခဲမရှိကြောင်း သူ့ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ အလျင်စလို မလုပ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေပေးသမျှ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လုပ်သွားပါက အချိန်တန်လျှင် လိုရာခရီးပန်းတိုင်ကို မသွေမချ ရောက်ရမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

အက်ရှင်ဒန်သည် ဘရန်ဒီကိုမြို့ရင်း အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှကို ခြုံငုံ သုံးသပ်ကြည့်မိသည်။ ယခု သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေပြီဖြစ်သော ဂျာမန်စပိုင် ဘရန်တလေကေပါသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစစ်စစ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘာမင်ဂမ်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့၍ ယခုသူ့အသက်မှာ ၄၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ၏နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အရ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

သူ့ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဂျာမန်မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာသည့် ဂျာမန်အမျိုးသမီးအစစ်ဖြစ်၍ သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ ၁၁ နှစ်တိတိ ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဤအချက်အလက်များမှာ လူအများသိထားကြသည့် တရားဝင်အပေါ်ယံ ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်များထက် ပို၍ အတွင်းကျကျ အချက် အလက်များကိုမူ သူ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းလျှို့ဝှက်စာရွက်များတွင် တွေ့နိုင်သည်။

ယင်းစာရွက်စာတမ်းများအရ ဘရန်တလေကေပါသည် ရှေးဦးစွာ ဘာမင်ဂမ်မြို့တွင် ရေနံရုံးတစ်ရုံး၌ အမှုထမ်းခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သတင်းစာဆရာအဖြစ် ကိုင်ရိုနှင့် ရှန်ဟဲမှ ထုတ်ဝေသည့် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ နှစ်စောင်တွင် သတင်းထောက်အဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းလှသဖြင့် အလွဲသုံးစားမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အတွက် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ထောင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ၂ နှစ် ကျော်မျှကြာသည်အထိ ကေပါတစ်ယောက် သတင်းအစအန မရတော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူ့ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးမြို့မှ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ

တစ်ခုတွင် ဘွားခနဲ ပြန်တွေ့ရသည်။ ထိုကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်နေခိုက် ဂျာမနီနိုင်ငံ အမ်းမြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်သွားပြီး ထိုမြို့တွင် အိမ်ထောင် ကျခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လန်ဒန်သို့ သူရောက်သွားသည်။ လန်ဒန်တွင် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖြစ် ထုတ်ကုန်ပို့ဆောင်ရေး အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ စီးပွားပျက်ကာ နောက်ဆုံး၌ သတင်းစာဆရာဘဝသို့ ပြန် ရောက်ခဲ့ရသည်။

စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ ကေပါသည် သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၁၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှစ၍ သူ့ဇနီး ဂျာမန် အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ဆောက်သင်ပတန်မြို့တွင် အေးဆေးစွာ အခြေချ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ဖြစ်နေကြသဖြင့် ဂျာမန်အမျိုးသမီးကို ယူထားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ကေပါမှာ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်လာခဲ့သည်။

သက်ဆိုင်ရာမှ သူ့အပေါ်တွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှာမတွေ့သော် လည်း အင်္ဂလန်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသင့်တော်ဟု ယူဆကာ ကေပါ သည် အိတလီနိုင်ငံ ဂျီနီအာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ သို့သော် အိတလီ နိုင်ငံက ဂျာမန်နှင့် ပူးပေါင်းကာ စစ်ထဲသို့ ပါဝင်လာပြန်သောအခါ ကေပါတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံမှ လုံလောက်သည့် စာရွက် စာတမ်းများနှင့် ထောက်ခံစာများကို တရားဝင်ရယူခဲ့ကြပြီး ကြားနေနိုင်ငံ ဖြစ်သော ဆွစ်ဇာလန်သို့ နောက်ဆုံး ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးလုပ်ကာ အမြို့မြို့အရွာရွာ နိုင်ငံ တကာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာခဲ့ရာ စီးပွားရေးအရလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိခဲ့သော ဂရန်တလေကေပါအား မူလက မည်သို့မျှ ဂရုစိုက်နိုင်စရာမလိုဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထိုသို့ဂရုစိုက်စရာမလိုသည့် ကေပါဆိုသူသည် စစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလာချိန်မှစ၍ သို့မဟုတ် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး များမကြာမီ အချိန်မှစ၍ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဂျာမန်စပိုင် အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှာ မျက်လုံးပြူးခဲ့ရသည်။ သူ့အား ဂျာမန်တို့က လစဉ်

ပေါင် ၄၀ လစာအဖြစ် ပေးထားသည်ဟု သိရသည်။

သို့သော် ကေပါသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ရနိုင်သမျှသော တိုလီ မိုလီ အသေးအဖွဲ့သတင်းများကိုသာ ဂျာမန်တို့ထံ ပေးပို့နေပါက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်စရာမလိုဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက သူ့ကို တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် အသုံးချကာ ဂျာမန်တို့ထံ မမှန် သတင်းများပင် ပို့ပေးနိုင်သေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကေပါသည် ဂျာမန်စပိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူ အာရ်သည် ကေပါ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အတွင်းကျကျသိနိုင်ရန် လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုသူမှာ စပိန်လူမျိုး 'ဂိုမက်' ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ဂိုမက်သည် ဇူးရစ်မြို့တွင် ကေပါနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခွင့်ရ အောင် ကြိုးစားပြီး သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တတ် သည့် ကေပါသည် ဂိုမက်အား အယုံသွင်းကာ ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဂျာမန် တို့ လက်သို့ အပ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ဂိုမက်သည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ရန် စာတိုက်သို့အသွား လမ်းခုလတ်တွင် ဂျာမန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရပြီး လျှို့ဝှက်စာနှင့်အတူ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားခဲ့သည်။ ဂျာမန်တို့က ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ဂိုမက်အား သေဒဏ်ပေးခဲ့ပြီး ပစ်သတ်ခဲ့ကြ သည်။

ယုံကြည်စိတ်ချရ၍ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်နေသည့် အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ အကြီး အကျယ် ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံ အာရ်သည် စပိုင်လုပ်ငန်းများတွင် လက်စားချေသည့် အလုပ်မျိုးကို လုံးဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်သဖြင့် ကေပါအား မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပြုဘဲ နေခဲ့ သည်။ အာရ်၏ သဘောထားအရဆိုလျှင် ကေပါသည် ငွေကြေးအရ ဂျာမန်စပိုင် လုပ်နေသူဖြစ်ပါက ကေပါအား ဂျာမန်တို့ထက်ပို၍ ငွေပေးခြင်း ဖြင့် ဂျာမန်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမည်ဟု ယုံကြည် ထားသူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သိမ်းသွင်းနိုင်ပါက ကေပါသည် ဗြိတိသျှတို့

အတွက် အလွန်အသုံးဝင်မည့် စပိုင်ဖြစ်လာမည်ဟု အာရ်က သေချာပေါက် တွက်ထားသည်။

သို့သော် ကေပါသည် ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိ၍ ဘယ်လိုလူစား မျိုးဖြစ်သည်ကို ဗြိတိသျှတို့ တိတိကျကျ မသိရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့တွင် ကေပါနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် ကပ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ သာလျှင် ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှင်ဒန်သည် အကြီးအကဲဖြစ်သူ အာရ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကေပါနှင့် လူချင်းတွေ့အောင် ကြိုးစားပြီး အခြေအနေ ပေးခဲ့ပါက ကေပါအား ဗြိတိသျှတို့အတွက် အလုပ်လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ဂုစတပ်၏ သတင်းပေးချက်ဖြင့် လူဆာနီမြို့မှ ဤ ဟိုတယ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျာမန်စပိုင် ဂရန်တလေကေပါရှိသည့်နေရာကို ဂုစတပ်က အတိ အကျ သတင်းပေးခဲ့သလို ကေပါနှင့်ပတ်သက်သည့် အရေးကြီးသော အချက်တစ်ခုကိုလည်း အက်ရှင်ဒန် သိခဲ့ရသည်။ ၎င်းသတင်းမှာ ကေပါ သည် ဂျာမန်တို့အတွက် စိတ်ပါလက်ပါ ထိထိရောက်ရောက် အလုပ်မလုပ် သည့်အတွက် ဘန်းမြို့ရှိ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အကြီးအကဲ မွန်ပီက မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်ဟုဆိုသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် ကေပါကလည်း ဂျာမန်တို့ထံမှ လစာတိုးပေးရန် တောင်းဆို လျက်ရှိရာ မွန်ပီက အလုပ်ကြိုးစားလျှင် ထိုက်တန်သည့်လစာရမည်ဟု အပြတ်ပြောခဲ့သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဂျာမန်စပိုင် ကေပါအား ဗြိတိသျှတို့ အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမည်မှာ မလွယ်သောကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကသာ ထိုသတင်းကို ရရှိသွားပါက ကေပါအတွက် အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားဖို့သာ ရှိတော့ သည်ကို အက်ရှင်ဒန်က ကောင်းကောင်းကြီး သိထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခင်ကလည်း သူသည် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဆရာအာရ်ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကေပါကို သူ့လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ် အောင် စည်းရုံးဖို့ လွယ်မယ်ထင်သလား ဆရာ”

အက်ရှင်ဒန်က အာရ်ကို သည်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ရာ အာရ်က “လည်

ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လက်ဖြောင့်တပ်သားတွေနဲ့ ပစ်သတ်ခံရမှာ”ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ကေပါဆိုတဲ့အကောင်က တကယ်လျင်တဲ့ အကောင်ပဲ။”

“ဒီလိုဆို မင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး လျင်ရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းမျက်လုံးတွေကို အမြဲဖွင့်ထားပေါ့။”

အက်ရှင်ဒန်သည် ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ဟိုတယ်သို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာပင် ကေပါနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ ညစာထမင်းစားအပြီး ဗိုက်လေးလာသဖြင့် အက်ရှင်ဒန်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသောက်ကာ ဟိုတယ်တံခါးပေါက်မှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း မှေးခနဲ ငိုက်သွားမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကေပါသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူနှင့်ပါလာသည့် သူ့ဇနီး မစွက်ကေပါသည် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက်သွားသော်လည်း ကေပါက လိုက်မသွားဘဲ နေရစ်ခဲ့သည်။ သူက ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဆွဲလာသော အချစ်တော်ခွေးဘီလူးကလေးကို ကြိုးဖြေ၍ လွတ်ပေးလိုက်သည်။ ခွေးကလေးသည် အခန်းထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှည့်ပတ်နေရင်းက အက်ရှင်ဒန် ထိုင်နေသည့် စားပွဲသို့ရောက်လာပြီး အက်ရှင်ဒန်အား ရင်းနှီးသည့် အမူအရာဖြင့် ပတတ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဖရစ်ဇ်-ဒီကိုလာလေ” ကေပါက သူ့ခွေးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အက်ရှင်ဒန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး “ဆောရီးပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က သိပ်သဘောကောင်းပါတယ်”ဟု ဖော်ရွေစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အို...ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကိုက်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။”

ကေပါက အက်ရှင်ဒန်၏ စားပွဲဘေးမှ တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ “ဒီကောင် တယ်ရီယာခွေးဘီလူးမျိုးဗျ၊ ဥရောပမှာ ခင်ဗျားဒီကောင်မျိုးတွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး” ကေပါသည် စကားပြောရင်းက အက်ရှင်ဒန်၏ အမူအရာနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို အကဲခတ်နေပုံရသည်။ ပြီးမှ စားပွဲထိုးမလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ငါ့ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူခဲ့ပါလား၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ မိတ်ဆွေက

ဒီဟိုတယ်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မနေ့ကမှ ရောက်တာပါ”

“ဒါသေချာတာပေါ့၊ ကျွန်တော် မနေ့ညက ထမင်းစားခန်းထဲ ခင်ဗျားကို မတွေ့မိပါဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ကြာကြာနေဦး မှာလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဘာလို့လဲဆို တော့ ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းမကျန်းမာလို့ ဒီမှာလာပြီး အနားယူနေ တာဆိုတော့”

စားပွဲထိုးမကလေး ရောက်လာသည်။ ကေပါက မတ်တတ်ရပ် လျက် အက်ရှင်ဒန်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စားပွဲထိုးမ ကလေးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို အက်ရှင်ဒန်ထိုင်နေသော စားပွဲပေါ်သို့ ချပေး ခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကေပါသည် မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ဟတ်ခနဲ တစ် ချက် ရယ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ စားပွဲထိုးမကလေးက ကျွန်တော့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဘာကြောင့်များ ခင်ဗျား စားပွဲပေါ်ချသွားတယ် မသိပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ...ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ”

အက်ရှင်ဒန်က သဘောကျစွာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာပါတယ်၊ ဒါထက်နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အစက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပဲလား ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်လား”

“အင်္ဂလိပ်ပါ...”အက်ရှင်ဒန်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အမှန်စင်စစ် အက်ရှင်ဒန်သည် ပင်ကိုစရိုက်အားဖြင့် ရှက်တတ် သူဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့သော ရှက်တတ်ခြင်းသည် သူ့အတွက် အကျိုးရှိသလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရာ ရံဖန်ရံခါ ဤအပြုအမူမျိုးကိုပင် တမင်တကာ အသုံးပြုတတ်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူက ကေပါအား မဝံ့မရဲသည့်အမူအရာဖြင့် ယမန်နေ့က ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးအား ပြောကြားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို တစ်ဆင့်ကြားပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု

မိမိယုံကြည်ကြောင်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဟန်လုပ်၍ ပြောပြခဲ့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိုရောက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် စစ်ကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီကိုရောက်လာတာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ သတင်းတွေရေးတဲ့လူတစ်ယောက် တကယ်ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အံ့ဩစရာပဲ။”

အက်ရှင်ဒန်က သူ့စကားကို မရဲတရဲပုံစံဖြင့် တမင်လုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျား တစ်ခုသိထားဖို့က ကျွန်တော် အခုယူထားတဲ့ မိန်းမက ဂျာမန်အမျိုးသမီးဗျ”

ကေပါက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဪ...ဟုတ်လား။”

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်တဲ့ လူရယ်လို့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်က ကောင်းတဲ့အချက်တွေကိုလည်း သဘာဝကျကျ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဂျာမန်တွေရဲ့ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေကို ခင်ဗျားပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်တွေကို ယုတ်မာဆိုးသွမ်းတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေလို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ခဲ့ဘူး။ စစ်ကြီးဖြစ်စကဆိုရင် ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ အင်္ဂလန်မှာ အတော်ကလေး အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ ခါးခါးသီးသီး ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ လူတိုင်းက ကျွန်တော့်မိန်းမကို စပိုင်လို့ထင်နေကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားတကယ်သိရင် ရယ်တောင်ရယ်မိလိမ့်ဦးမယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ အိမ်ရှင်မကောင်းပီသတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အိမ်နဲ့ သူ့ယောက်ျားရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့သားဖရစ်ရယ်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။”

ကေပါသည် စကားပြောနေရင်းက ခြေရင်းတွင် ဝပ်နေသော ခွေးဘီလူး

ကလေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖရစ်၊ မင်းဟာ တို့ရဲ့သားပဲ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဘဝကလည်း အတော်ခွကျပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ နာမည်ကြီးတဲ့ သတင်းစာကြီးတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သတင်းစာကြီးတွေက အယ်ဒီတာတွေအနေနဲ့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်၊ ထားပါတော့ အတိုချုံးပြီးပြောရင် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ သတင်းစာဆရာအလုပ်က ထွက်ပြီး စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့ အချိန်အထိ အခုလို ကြားနေနိုင်တစ်ခုမှာ အေးအေးဆေးဆေးလာပြီး အနားယူနေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်တာပါပဲ၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ မကြာခင် စစ်ကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်တော့မှ စကားထဲ ထည့်မပြောဘဲနေကြတယ်”

“ဒါလည်း ဆန်းတာပဲ”

အက်ရှင်ဒန်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းမပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ်၊ ဒါထက် စကားမစပ် ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခင်ဗျားမသိရသေးဘူးထင်တယ်၊ ဂရန်တလေကေပါလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကတော့ ဆမ္မားဗီးလ်ပါ”

ထို့နောက် အက်ရှင်ဒန်က သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့် သတင်းဖြတ်တောက်ရေး ဆင်ဆာဌာနမှ လုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ကေပါအား ပြောပြခဲ့သည်။ မိမိပြောပြသည်များကို နားထောင်ရင်း ကေပါ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အလေးအနက်ထားသည့် အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေသည်ကို အက်ရှင်ဒန်က သတိပြုမိသည်။

အက်ရှင်ဒန်က လောလောဆယ် မိမိအနေဖြင့် ယခင်က တတ်ကျွမ်းခဲ့သော ဂျာမန်ဘာသာစကားကို ပြန်လည်သင်ကြားလေ့ကျင့်လိုကြောင်းနှင့် ဂျာမန်ဘာသာကောင်းကောင်းတတ်သည့် ဆရာတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရအောင် ရှာနေကြောင်းများကိုပါ ပြောပြခဲ့သည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောနေဆဲမှာပင် သူ့ခေါင်းထဲ

တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြုန်းခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကေပါ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိသည့် အမူအရာများ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် အက်ရှင်ဒန်အတွက် ဂျာမန် ဘာသာစကားသင်ပေးရန် မစွက်ကေပါသည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည် ဟူ၍ ပြိုင်တူစဉ်းစားလိုက်မိကြသည်။

ဆက်လက်၍ အက်ရှင်ဒန်က ဂျာမန်ဆရာတစ်ယောက် ရှာပေးဖို့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးအား အကူအညီတောင်းထားကြောင်း ကေပါအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်မိန်းမကိုလည်း ကျွန်တော်မေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ သူရှာပေးကောင်း ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သူက အထက်တန်းပညာ တတ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ဆီက အကူအညီအများကြီး ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးပဲပေါ့ဗျာ”

အက်ရှင်ဒန်သည် ဂရန်တလေကေပါအား အေးအေးဆေးဆေးနေ တတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့နေရသည်။ မိမိနှင့် စကားပြောရာတွင် လည်း တတ်နိုင်သမျှ အတိုက်အခံ အငြင်းအခုံမဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သည်ကို လည်း သတိပြုမိသည်။

မိမိပြောသမျှကို လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိလှသဖြင့် သူသည် ရိုးရိုး သာမန်စပိုင်တစ်ယောက်မျှသာ သတ်မှတ်ခဲ့မိသည်။ သူသည် ဂျာမန်စပိုင် အဖြစ်ဆောင်ရွက်နေသည်မှာ တစ်လလျှင် ပေါင် ၄၀ မျှဖြင့် မိမိတိုင်းပြည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ရောင်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ယူဆစရာဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာတွင် အက်ရှင်ဒန်၏စိတ်ထဲ၌ ကေပါ၏ သစ္စာဖောက်မှု ကြောင့် အသတ်ခံခဲ့ရသော ဂိုမက်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ သူသိသလောက် ဂိုမက်သည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ ပြင်းထန်သည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရသည့် အလုပ်ကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဂိုမက်သည် အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည့် အလုပ်များကို ငွေ အတွက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းသည့်အတွက် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အက်ရှင်ဒန်၏ စိတ်ထဲတွင် ကေပါ၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ယခုအချိန်တွင် အကျဉ်းထောင် အတွင်းရှိ ခြောက်ပေနက်သည့် မြေကြီးထဲ၌ မြုပ်နှံခြင်းခံနေရသည့် ဂိုမက် အကြောင်း စဉ်းစားရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာပင် ဖြစ်သည်။

သူတစ်ခုအံ့ဩမိသည်မှာ ဂိုမက်အား သေမင်းရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ စဉ်က ကေပါ မည်သို့ခံစားရသည်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ခဏကြာမှ ကေပါက အက်ရှင်ဒန်အား ရုတ်တရက်မေးလိုက် သည်။

“ခင်ဗျား ဂျာမန်လို နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပုံရတယ်”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ မနေ့ညက ခင်ဗျား ဂျာမန်စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေတာ တွေ့သားပဲ”

တကယ်တုံးတဲ့လူပဲ၊ စောစောကလေးတင်ပဲ အက်ရှင်ဒန်ကို မနေ့ည က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မတွေ့လိုက်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလို လွှတ်ခနဲ စကားတစ်ချက် မှားသွားတာကို ကေပါ သိမှ သိပါလေစ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အက်ရှင်ဒန်အဖို့ အထူးသတိပြုရမည် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိနာမည်ကို “ဆမ်းမားဗီးလ်”ပါဟု ပြောထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သည်နာမည်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောမှားဆိုမှားမဖြစ်အောင် သတိထားရမည်ဖြစ်သည်။

ကေပါက ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ,ရပ်လိုက်သည်။

“ဟော...ကျွန်တော့်မိန်းမ ဟိုမှာလာနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညနေတိုင်း တောင်ခြေဘက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်လေ၊ တစ်နေ့နေ့ တော့ အဆင်ပြေရင် ခင်ဗျားကို လမ်းလျှောက်ဖို့ခေါ်ပါဦးမယ်၊ ကဲ... ဒီဘက် မှာ ပန်းတွေက ဒီအချိန်အထိ လှနေတုန်းပဲဗျ”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီး အားရှိတဲ့ အထိတော့ စောင့်ဦးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အက်ရှင်ဒန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟန်လုပ်၍ချရင်း ပြောလိုက် သည်။

ထိုအခိုက် မစွက်ကေပါ သူတို့အနားသို့ ရောက်လာပြီး လင်မယား နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရန် ထွက်သွားကြသဖြင့် အက်ရှင်ဒန်တစ်ယောက်

တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ သူက အမှတ်မထင် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကေပါက သူ့မိန်းမအား ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လောက် အောင် ပြောသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ဧကန္တ ကေပါသည် မိမိနှင့် တွေ့ခဲ့ပြောခဲ့ကြသမျှကို သူ့မိန်းမအား ဖောက်သည်ချနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ညစာထမင်းစားခန်းထဲသို့ အက်ရှင်ဒန် ဝင် လာသောအခါ ကေပါတို့လင်မယားမှာ ညစာစားပြီးနေကြပြီကို တွေ့ရသည်။ ကေပါသည် ညစာစားသည့် အခန်းထဲမှ သူ့ဇနီးနှင့်အတူ ထွက်လာရင်း ယခုမှ ဝင်လာသည့် အက်ရှင်ဒန်အား ညစာစားပြီးလျှင် သူတို့နှင့်အတူလာ၍ ကော်ဖီသောက်ရန် ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အက်ရှင်ဒန်သည် ညစာကို ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး ကေပါတို့ လင်မယားရှိရာ ကော်ဖီသောက်သည့် အခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကေပါ က အက်ရှင်ဒန်အား သူတို့စားပွဲတွင် နေရာပေးရင်း သူ့မိန်းမနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။ သို့သော် မစွက်ကေပါသည် မိမိအား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မိတ်ဆက်စကားပြောလာသော အက်ရှင်ဒန်အား တစ်ချက်ကလေးမှ မပြုံးဘဲ ဦးခေါင်းကို ညွတ်ရုံသာညွတ်ပြီး ဝတ်ကျော တမ်းကျော ပြန်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ မစွက်ကေပါသည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် သူမ၏ ဆံပင်မှာ ခေါင်းကိုပတ်၍ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းထုံးဖွဲ့ထားသည်ဖြစ်ရာ နပိုလီယံ၏ မိဖုရား ပရပ်ရှားဘုရင်မ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဂျာမန်လိုပြောတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြော ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

ကေပါက မေးလိုက်သည်။ သူ၏ နီရဲသော မျက်နှာကြီးမှာ အားရ ပါးရ ပြုံးနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးကလေးများမှာ အငြိမ်မနေဘဲ ကလပ် ကလပ် ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုက်ဒဲဘတ်မြို့မှာ အတော်ကလေး ကြာအောင် ကျောင်းနေခဲ့ဖူးပါတယ်။”

“အို...ဟုတ်လား။”

မစ္စက်ကေပါက အင်္ဂလိပ်လို တအံ့တဩဖြင့် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားတွေ သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ စောစောက တွေ့နေရသည့် ခပ်တည်တည်အမူအရာများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဟိုက်ဒဲလ်ဘတ်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ တစ်နှစ်တိတိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတာပဲ”

သူမ၏ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ချောင်းသံပါနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

အက်ရှင်ဒန်က ဟိုက်ဒဲလ်ဘတ်မြို့ကြီးနှင့် ဟိုက်ဒဲလ်ဘတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံများကို အမှတ်တရ ပြန်ပြောပြခဲ့ရာ မစ္စက်ကေပါက ဂျာမန်တို့၏ မြင့်မြတ်သည့် မျိုးရိုးစဉ်လာကို ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာလေးဖြင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ကေပါက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ဒါထက် ကိုယ်မင်းကို ပြောမပြရသေးဘူး၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာ ဆမ်းမားဗီးလ်က သူဒီမှာနေတုန်း စကားပြောသင်ပေးမယ့် ဆရာတစ်ယောက် လိုချင်တယ်ပြောလိုပါ၊ အဲဒီအတွက် သင့်တော်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ကို မင်းရှာပေးကောင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်က ပြောထားတယ်လေ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ယုံကြည်အားကိုးရတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ရှာပေးဖို့ မလွယ်ပါဘူး” မစ္စက်ကေပါက ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ “ပြီးတော့ ဒီမှာက ဆွစ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဂျာမန်အသံထွက်ဟာ အတော်ကိုးရိုးကားရားနဲ့ နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပီလည်းမပီဘူး၊ တကယ်လို့ မစ္စတာဆမ်းမားဗီးလ်အနေနဲ့ ဂျာမန်စကားကို ဆွစ်လူမျိုး တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သင်မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

မစ္စက်ကေပါ၏ စကားအဆုံးတွင် ကေပါက အမှတ်မထင် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မစ္စတာဆမ်းမားဗီးလ်၊ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာ ဆိုရင် ဂျာမန်လိုသင်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်မိန်းမကို မရရအောင် ပြောမှာပဲ၊ မှန်တာ

ပြောရရင် ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ တကယ့်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ တော်လည်း တကယ်တော်ပါတယ်”

“နေဦးလေ ဂရန်လေရဲ့၊ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်တွေလည်း လုပ်စရာတစ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်လေ”

အက်ရှင်ဒန်ကမူ မိမိအတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ပေးလာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ထောင်ချောက်ကတော့ ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သည်ထောင်ချောက်ထဲ တန်းခနဲ ဝင်သွားဖို့ပဲ လိုသည်။ သူက မစွက်ကေပါဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ရှက်ကြောက်အားနာသည့် အမူအရာဖြင့် မပြောရဲ ပြောရဲ ပြောလိုက်ရသည့်လေသံကို တမင်သုံးကာ ယဉ်ကျေးအောက်ကျို့စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဂျာမန်စကား သင်ပေးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဧရာမ အံ့ဩဝမ်းသာစရာဖြစ်မှာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့် အခွင့်အရေးကြီး တစ်ခုပါပဲ။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ လောလောဆယ် ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်လုပ်စရာမရှိဘဲ ကျန်းမာရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး နားနေတဲ့လူပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားအားလပ်တဲ့အချိန် ဘယ်အချိန်မဆို ကျွန်တော်သင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

အက်ရှင်ဒန်သည် သူ့စကားနှင့်သူ အတော်ကလေး အားရကျေနပ်သွားခဲ့သည်။ မစွက်ကေပါ၏ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း သူ့အပေါ် စိတ်ညွတ်လိုလားသည့် လက္ခဏာများ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အလုပ်သဘောမျိုးပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ကေပါက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ဒီအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အသင့်အတင့်တော့ အခကြေးငွေရဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ တစ်နာရီကို တစ်ဆယ်ဆိုရင် များများနေမလား”

“အို...မများပါဘူး” အက်ရှင်ဒန်က ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဒီလောက်နဲ့ ပထမတန်းစား ဆရာတစ်ယောက်ကို ရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းတာပါပဲ”

“ကဲ...မင်းအနေနဲ့ ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ မင်းမှာ တစ်နေ့ တစ်နာရီ လောက်တော့ အချိန်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုလည်း အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာရှိနေကြတဲ့ လူတွေကိုလည်း ဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ထင်နေကြသလို လူဆိုးလူရိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြလိုက်စမ်းပါကွာ”

ရုတ်တရက်ဆိုသော် အက်ရှင်ဒန်သည် မစ္စက်ကေပါ၏ အတွင်း စိတ်ကို အကဲခတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် စောစော ကထက်ပို၍ စိတ်ပါလာပုံရသည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒီလိုဆိုရင်လည်း မစ္စတာဆမ်းမားဗီးလ်ကို ကျွန်မ ဂျာမန်စကားပြောသင်ပေးဖို့ လက်ခံပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မစ္စတာ ဆမ်းမားဗီးလ်ကို ကျွန်တော် ဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ” ကေပါက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။ ဒါဟာ ခင်ဗျားအတွက် အလုပ် ဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ ကဲ...ဒီတော့ ဘယ်တော့ အလုပ်စကြမလဲ၊ နက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီဆိုရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မစ္စက်ကေပါ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာစဖို့ အဆင် သင့်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း အဲဒီအချိန်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

မစ္စက်ကေပါက သဘောတူလိုက်သည်။

စကားပြောသင်တန်းကို အက်ရှင်ဒန်၏ အခန်းမှာပင် ပြုလုပ်ရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၁ နာရီထိုးလျှင် ထိုးချင်း မစ္စက်ကေပါသည် အက်ရှင်ဒန်၏ အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရမည်ဆိုပါက ဂျာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ယခုလို အနီးကပ် သင်ကြားရမည်ကို အက်ရှင်ဒန်အနေဖြင့် ရုတ်တရက် ခပ်အမ်း အမ်းဖြစ်မိသော်လည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့အလုပ်စကြသောအခါ မစ္စက်ကေပါသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသလောက် စိတ်ပါလက်ပါ သင် ကြားပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

သင်တန်းစလျှင်စချင်း သူမ အက်ရှင်ဒန်အား ဂျာမန်စကား ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ပြောတတ်၍ ဂျာမန်စာပေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်

လေ့လာထားသည်ကို ပညာစမ်းသည့်သဘောဖြင့် မေးခွန်းများ မေးခဲ့သည်။
 ပြီးမှ သူမက အက်ရှင်ဒန်လေ့လာတတ်မြောက်ထားသည့် အထိမှ၊ မှားနေ
 သော အချက်အလက် အသုံးအနှုန်းများကို ပြင်ပေးခဲ့သည်။ အက်ရှင်ဒန်မေး
 သမျှ ဂျာမန်ဘာသာစကားနှင့်ပတ်သက်သည့် မရှင်းလင်းသည့်အချက်များ၊
 အခက်အခဲများကိုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျ ပြန်လည်ရှင်းလင်း
 ဖြေကြားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူမသည် ဤအလုပ်ကို သာမန် ဝတ်ကျေ
 တမ်းကျေ သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုလို
 လားလားဖြင့် သင်ကြားပေးသည်ကို အက်ရှင်ဒန်သတိပြုမိသည်။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဂေပါနှင့်တွေ့၍ သင်တန်းအကြောင်း
 ဂေပါက မေးလာသောအခါ အထူးပင် အားရကျေနပ်မိကြောင်း အက်ရှင်ဒန်
 က ပြောပြလိုက်သည်။ မစွက်ဂေပါသည် တကယ့်ဆရာကောင်းပီသ၍
 အလွန်တော်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ တကယ့်
 ကို တော်တဲ့ မိန်းမပါ”

အက်ရှင်ဒန်၏ စိတ်ထဲတွင် သည်းလှိုက်အူလှိုက် အားပါးတရ
 ပြောလိုက်သည့် ဂေပါ၏ အထက်ပါ စကားများသည် ပထမဆုံး အကြိမ်
 ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်မျှ ကြာလာသောအခါ မိမိအား မစွက်ဂေပါက
 ယခုလိုဂျာမန်ဘာသာစကားပြော သင်ကြားပေးခြင်းသည် ဂေပါအား
 မိမိနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု အက်ရှင်ဒန်၏
 စိတ်ထဲက တွေးလာမိသည်။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါ အက်ရှင်ဒန်က လက်ရှိ
 ဖြစ်ပွားနေသည့် အင်္ဂလိပ် ဂျာမန်စစ်ပွဲအကြောင်း အမှတ်မထင်စကားစ၊
 ပြောကြည့်သောအခါ မစွက်ဂေပါ အပြောမခံဘဲ စကားကို ဖြတ်ပစ်လေ့
 ရှိသည်။

“မစွတာဆမ်းမားဗီးလ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီအကြောင်းကို မပြောဘဲနေကြ
 ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”ဟု သူမက ပြောခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူမသည်
 သင်စရာရှိသည်များကို စိတ်ပါလက်ပါ ကျကျနန သင်ပေးနေသော်လည်း
 မျက်နှာအမူအရာမှာ အမြဲသုန်သုန်မှုန်မှုန် ရှိနေသည်ကို အက်ရှင်ဒန် သတိပြု

မိသည်။ သူမ၏ မျိုးချစ်စိတ်ကို အကြောင်းပြု၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများအပေါ် မုန်းတီးရွံရှာမှုမှာ ဖုံးမရအောင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ မိမိအား စိတ်ပါလက်ပါ သင်ကြားပြသနေသော်လည်း ဤသို့စိတ်ပါလက်ပါ ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် ပြင်းထန်သည့် မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့်ဟူ၍ အက်ရှင်ဒန် ယူဆမိသည်။ အစစအရာရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက ပို၍ မြင့်မြတ်သည်၊ ကြီးကျယ်သည်၊ ခမ်းနားသည်ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ဂျာမန်ဘာသာနှင့် ဂျာမန်စကားကို အားရပါးရ စိတ်ပါလက်ပါ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် သင်ကြားပေးနေ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အက်ရှင်ဒန် တွေးမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ တိကျရှင်းလင်းသော အသင်အပြများ ကြောင့် တစ်နာရီတစ်ဆယ် ပေးရသည်မှာ ထိုက်တန်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် မိမိအတွက် ဤသင်တန်းမှာ အဓိကမဟုတ်။ မိမိ၏အဓိက အလုပ်မှာ ကေပါ၏အခြေအနေနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို အနီးကပ် လေ့လာအကဲ ခတ်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း အက်ရှင်ဒန်ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် မစ္စကဲကေပါ၏ ပြင်းထန်မောက်မာ သော မျိုးချစ်စိတ်ကို ဘေးချိတ်ကာ သည်းခံနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အတောအတွင်း အက်ရှင်ဒန်သည် ကေပါနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ကလေးသိလာခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ကေပါသည် လူတော် တစ်ယောက်မဟုတ်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အပြုအမူနှင့် သူ့စကား မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ သတိထားစရာ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအပေါ် သစ္စာဖောက်၍ ဂျာမန်စပိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ကေပါ ၏ ပါးစပ်မှထွက်လာသည့် စကားများသည် အက်ရှင်ဒန်အတွက် စိတ် ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။

စကားပြောသင်တန်းစခဲ့ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက် အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုညက ညစာစားအပြီးတွင် မစ္စကဲကေပါသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက် သွားခဲ့ရာ ကေပါသည် သူမနှင့် လိုက်မသွားဘဲ အက်ရှင်ဒန်နှင့် ဘေး ချင်းယှဉ်နေသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ပစ်လွဲချထိုင်လိုက် သည်။ သူ့အချစ်တော် ခွေးဘီလူးကလေး ဖရစ်ဇီသည် သူ့သခင်၏ခြေရင်း တွင် ဣန္ဒြေရရဝပ်နေရင်း သူ့ခြေထောက်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

အက်ရှင်ဒန်က ခွေးဘီလူးကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဒီကောင်လေးကိုရတာ အတော်ကြာပြီလား”ဟု အမှတ်မထင်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကောင်လေးကို ၁၉၁၄ ခုနှစ် စစ်ကြီးမဖြစ်ခင်ကတည်းက မွေးလာခဲ့တာပါ။ ဒါထက်နေပါဦးဗျာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ သတင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ မှန်တာပြောရင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ စစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောကြဘူးဗျာ၊ ဒီကြားထဲက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နိုင်ငံသားတည်းဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီမှာ လာတွေ့ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်လို့ရတာပေါ့ဗျာ”

ကေပါက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆွစ်နိုင်ငံလုပ် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို အက်ရှင်ဒန်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ အက်ရှင်ဒန်က တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်သည့်အနေဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ယူလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေဟာ အလားအလာ မရှိပါဘူး၊ ဂျာမန်တွေကိုပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ စစ်ထဲဝင်လာကတည်းက ဒီကောင်တွေရုံးဖို့ သေချာသွားတော့တာပဲ”

ကေပါ၏ အမူအရာမှာ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ရိုးသားသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ပြီးသူ့လေသံမှာလည်း ယုံကြည်စိတ်ချ၍ ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောသည့်လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အက်ရှင်ဒန်ကလည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပုံစံမျိုးဖြင့် ကေပါပြောသမျှကို နားထောင်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ခု အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ဂျာမန်အမျိုးသမီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီစစ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်လို့ကိုင်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေရတာပါပဲ။ စစ်ကြီးဖြစ်စက ကျွန်တော်စစ်မှုထမ်းဖို့ လျှောက်လွှာတင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးနေပြီဆိုပြီး လက်မခံဘဲ ပယ်ချခံခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောရဦးမယ်၊ တကယ်လို့ စစ်ကြီးသာ ဒီတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်

မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးတတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းစိစစ်ဖြတ်တောက်တဲ့ ဆင်ဆာဌာနမှာ ဝင်လုပ်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျား အခုလုပ်နေတာ အဲဒီဌာနပဲ မဟုတ်လား။”

အက်ရှင်ဒန်သည် ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကေပါက ယခုကဲ့သို့ ပွင့်လင်းတိကျစွာဖြင့် တဲ့တိုးကြီး မေးလာသောအခါ အက်ရှင်ဒန်ကလည်း မဆိုင်းမတွ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။ ကေပါအား သတင်းစိစစ်ဖြတ်တောက်ရေး ဆင်ဆာဌာနတွင် အလုပ်ရအောင် မိမိကြိုးစားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အက်ရှင်ဒန်က ပြောပြလိုက်သည်။

ဤတွင် ကေပါသည် သူထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ကို အက်ရှင်ဒန်အနီးသို့ အနည်းငယ်ရွှေ့လိုက်ပြီး အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောပြသည်။

“ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တခြားလူတွေမသိစေချင်တဲ့ အကြောင်းအရာဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှမပြောစေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဆွစ်လူမျိုးတွေဟာ ဂျာမန်တွေကို အရမ်းလိုလားတဲ့ကောင်တွေဗျ သိလား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို ဘယ်သူမှ မကြားရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

သို့သော် ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကေပါသည် လျှို့ဝှက်သည့် သတင်းအတော်များများကို အက်ရှင်ဒန်အား ပြောပြနေပြန်သည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဒါတွေကို တခြားဘယ်သူမှ မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ကလေး ဩဇာအရှိန်အဝါကြီးတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချယုံကြည်ကြပါတယ်။”

သို့ဖြင့် ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် လူချင်းခွဲခွဲကြသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် နှစ်ဦးသားကျေနပ်သွားခဲ့ကြသည်။ အက်ရှင်ဒန်ကမူ ယနေ့ညအဖို့ ကေပါသည် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနှင့် တစ်ချောက်ချောက် ရိုက်ကာ အလုပ်များနေတော့မည်ဟု တွေးမိသည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဘန်းမြို့ရှိ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာန အကြီးအကဲထံသို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည့် လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာများ ရောက်သွားတော့မည့်မှာ သေချာနေပြီဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကေပါက အက်ရှင်ဒန်အား မိမိတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း လေ့လာရေးခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်းနှင့် တောင်ပေါ်စခန်းတစ်ခုမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြမည်ဖြစ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါက မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါရန် အက်ရှင်ဒန်အား ဖိတ်မန္တကပြုခဲ့သည်။ အက်ရှင်ဒန်ကလည်း မိမိ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတော်ကလေးကောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကေပါတို့ လင်မယားနှင့်အတူလိုက်ရန် သဘောတူလက်ခံခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူတို့ ၃ ယောက်သည် နံနက်စောစောပင် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ မစွက်ကေပါသည် လမ်းလျှောက်သည့် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုစီးကာ တောထဲ တောင်ထဲတွင် ဆောင်းလေ့ရှိသည့် ဦးထုပ်နှင့် တကယ့် လေ့လာရေးခရီးထွက်သည့် ဂိုက်မျိုးဖမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကေပါမှာ မူ ခြေအိတ်များနှင့် ကျူနစ်အင်္ကျီကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ တကယ့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစတိုင် ဖြစ်နေသည်။

ယခုလို တောလမ်းခရီး ထွက်လာခဲ့ရသဖြင့် ဟိုတယ်ထဲတွင် တနင်္ဂနွေ ၃ ပတ်တိုတိ အောင်းနေခဲ့ရသော အက်ရှင်ဒန်မှာ စိတ်ထဲက အတော်ကလေး ကြည်လင်ရွှင်ပျလျက်ရှိသည်။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ဖြုန်းလိုက်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အပေါ်တွင် ကျရောက်နေသည့် တာဝန်အရ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုဖွင့်ထားရန်လည်း သတိထားခဲ့သည်။

ကေပါသည် နဂိုကပင် စကားများသူဖြစ်ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး အမျှင်မပြတ်အောင် စကားပြောလာခဲ့သည်။ သူ့အမူအရာလည်း တက်ကြွရွှင်မြူးလျက်ရှိသည်။ အက်ရှင်ဒန်အတွက် အံ့ဩစရာဖြစ်ရသည်မှာ ကေပါသည် ပန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ကလေး တီးမိခေါက်မိ၍ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံလှသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားဟာ ရုက္ခဗေဒနဲ့ပတ်သက်လို့ အရမ်းဝါသနာပါတာရှင်၊

တစ်ခါတစ်ခါများ သူဝါသနာကြီးလွန်းလို့ ကျွန်မမှာ ရယ်စရာတောင် ဖြစ်ရသေးတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ငွေရေးကြေးရေး မချောင်လည်လို့ ဈေးဝယ်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ကြားက သူ့ရှိတဲ့ ငွေတွေ အားလုံးနဲ့ ကျွန်မအတွက် နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လာတာ မျိုးတောင် ရှိသေးတယ်”

မစ္စက်ကေပါက အက်ရှင်ဒန်အား သူ့ယောက်ျားအကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြလာခဲ့သည်။ သူမ ပြောမည်ဆိုက ပြောလောက်စရာ ပင် ဖြစ်သည်။ တောလမ်းအတိုင်း တောင်ခြေဘက်သို့ လျှောက်လာကြရင်း ကေပါသည် လမ်းဘေးမှ ရောင်စုံတောပန်းကလေးများကို ပြေး၍ ခူးလိုက်ပြီး သူ့ဇနီးအား တယုတယပေးသည်ကို တစ်ခါတစ်ခါ အက်ရှင်ဒန် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ပန်းပွင့်ပန်းခိုင် လှလှကလေးများကို အပြေးအလွှား ခူးကာ၊ ချိုးကာ သူ့ဇနီးအား ယုယုယယ ပေးလာသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကလေးဆန်နေသည်။ ကေပါ၏ အမူအရာမှာ သူ့မိန်းမပြောသလို တကယ်ပင် ရယ်စရာကောင်းလှသည်ဟု အက်ရှင်ဒန်က တွေးမိသည်။ သည်ကြားထဲမှပင် ကေပါသည် ပန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အထွေထွေ သိမှတ်ဖွယ်ရာများကို အဆက်မပြတ် အောင် ရှင်းလင်းပြောပြလာခဲ့ရာ အက်ရှင်ဒန် ကေပါ၏ ရုက္ခဗေဒ ဗဟုသုတကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ချီးကျူးရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တောင်ခြေရှိ စားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ သဘာဝအလှဖြင့် ရှုမငြီးအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ခြေတွင် ရှိနေသည့် ရေကန်ကြီး၏ ကြည်လင်အေးမြသည့် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို အပေါ်မှ စီး၍ကြည့်ကာ ဩကာသလောက၏ အလှကို သုံးယောက်သား ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားမိကြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးတွင် မစ္စက်ကေပါ ကိုယ်တိုင် ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝအလှများနှင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ သုန်မှုန်သည့်အရာများ ပျောက်ကွယ်နေသည်ကို အက်ရှင်ဒန် သတိထားလိုက်မိသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် ခေတ္တအပန်းဖြေနားနေခဲ့ပြီး ကြက်ဥ

ကြော်၊ လတ်ဆတ်သည့် ဟင်းရွက်ပြုတ်နှင့် တောင်ပေါ်သစ်သီးများကို မှာယူကာ နေ့လယ်စာကို တပျော်တပါး အားရပါးရ စားခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင်လည်း မစ္စကဲကပါသည် ထူးထူးခြားခြား အက်ရှင်ဒန်အား ဖော်ရွေပျူငှာသည့် စကားများဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာပြောခဲ့သည့်အတွက် အက်ရှင်ဒန်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ တောင်ခြေတစ်ဝိုက် တောလမ်းခရီးသို့ လေ့လာရေးထွက်ခဲ့ရာ၌ အက်ရှင်ဒန်သည် အလုပ်သဘောအရ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ကြုံခဲ့ရသော်လည်း မစ္စကဲကပါတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ သိသိသာသာကြီး ပျော့ပျောင်းကောင်းမွန်လာသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အကျင့်စရိုက်၊ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အပြုအမူများကို ယခုလို တရင်းတနှီး အနီးကပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် လူချင်းပိုမိုနီးစပ်သွားသည်ဟု အက်ရှင်ဒန် ခံစားခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကေပါသည် ဂျာမန်စပိုင်အဖြစ် ဂျာမန်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အက်ရှင်ဒန် ယုံကြည်ယူဆလာခဲ့သည်။ သို့သော် ကေပါသည် စိတ်ချရသူတစ်ဦး မဟုတ်ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်နားလည်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မစ္စကဲကပါ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုသည် ကေပါအပေါ် အတော်ပင်ကြီးမားကြောင်း အခိုင်အမာ သိခဲ့ရသည်။

သို့သော် လေ့လာခရီးစဉ်တစ်လျှောက်တွင် အက်ရှင်ဒန်အတွက် အမှတ်မထင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ အက်ရှင်ဒန်သည် ကေပါတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြစဉ် သူတစ်ယောက်တည်း ရှုမျှော်ခင်းကောင်းသည့် လမ်းဆေးမှ ကုန်းမြင့်ကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အလှကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် နောက်နားဆီမှ ကေပါ၏အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကဒီလာပြီး ဇိမ်ကျနေတာကိုး”

ကေပါသည် ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် အက်ရှင်ဒန်ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး သာယာလှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“တယ်လှပါလား” ဟု ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အော်ပြောလိုက်သည်။
သူ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာသော မစ္စကဲကပါသည်လည်း ပတ်ဝန်း
ကျင် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေ
သည်။

“ပြာလဲ့နေတဲ့ ရေကန်ကြီးနဲ့ နှင်းတွေဝေနေတဲ့ ဒီတောင်တန်းကြီး
တွေကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မဖြင့် ဂိုသေးရဲ့ကဗျာထဲကလို အချိန်တွေ
ကုန်သွားမှာ စိုးပြီး ငိုတောင်ငိုချင်လာမိသလိုပဲ၊ တကယ်ပါရှင်”

မစ္စကဲကပါ၏ စကားအဆုံးတွင် ကေပါက ဆက်ပြောလိုက်
သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မစ္စတာဆမ်းမားဗီးလ်၊ ဒီနေရာလေးကို အခုလိုလာ
နေရတာ စစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံနေတဲ့ အင်္ဂလန်မှာ
ထက် ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ လုံးဝနှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာတဲ့
နေရာကလေးပါပဲ”

အက်ရှင်ဒန်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် စကားမစပ် ခင်ဗျား နယ်ခြားကိုဖြတ်လာတုန်းက အခက်
အခဲတွေ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” ကေပါက အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး”

‘ကျွန်တော်ကြားရလောက်တော့ နယ်စပ်မှာ အတော်ကလေး
အနှောင့်အယှက် ပေးနေကြတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက်
မတွေ့ခဲ့ရဘူးဗျာ၊ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ပဲ ဒီဘက်ကို ကူးလာလို့ ရခဲ့တာပါပဲ၊
ပြီးတော့ ကျွန်တော် သိရသလောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကိုလည်း သိပ်ပြီး
စစ်ဆေးတာ မရှိပါဘူး၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို စစ်ဆေးတဲ့ နေရာမှာလည်း
ခါတိုင်းလို ပုံမှန်ပါပဲ”

သည်နေရာတွင် ကေပါသည် အက်ရှင်ဒန်၏ စကားကို နားထောင်
ရင်းက သူ့ဇနီးကို အမှတ်မထင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စကဲ
ကေပါကလည်း နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားသည့်အလား သူ့ယောက်ျား

မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုသို့ အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ကြသည့် အကြည့်များမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို ဆောင်နေသည်ဟု အက်ရှင်ဒန် ဒက်ခနဲ သိလိုက်သည်။ သူသိလိုက်သည့် အချက်မှာ ကေပါသည် အခြေအနေပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အင်္ဂလန်သို့ သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်ဟု သေချာပေါက် တွက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ လေ့လာရေး ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည့် တစ်ခုတည်းသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အက်ရှင်ဒန်သည် ထိုနေ့က ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ သည့် နောက်ပိုင်းတွင် အထူးဂရုစိုက်ရန် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် နောက် ၂ ရက်ခန့် အကြာတွင် ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က နံနက်ပိုင်း စကားပြော သင်တန်းတက်နေစဉ် မစ္စက်ကေပါက ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားတော့ ဒီနေ့မနက်ပဲ ဂျီနီဗာကို ထွက်သွားတယ်၊ ဟိုမှာ ကိစ္စရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား” အက်ရှင်ဒန်သည် မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တကယ်ပင် အံ့ဩကာ လွှတ်ခနဲ ပါးစပ်မှ ထွက်သွား သည်။

“မကြာပါဘူး၊ နှစ်ရက်တည်းပါ”

အက်ရှင်ဒန်၏ စိတ်ထဲက မစ္စက်ကေပါသည် မိမိအား လိမ်ပြော လိုက်သည်ဟု ချက်ချင်းခံစားလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို ကေပါ ရုတ်တရက် ဗြုန်းစားကြီး ခရီးထွက်သွားခြင်းသည် ဧကန်မုချ ဘန်းမြို့ရှိ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချတွက်လိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ထိုနေ့က စားပွဲထိုးမကလေးနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရာတွင် မသိမသာ စကားထောက်ကြည့်ခဲ့သည်။

“မင်းတော့ အလုပ် သိပ်မများတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟားရီ

ကေပါ ဘန်းမြို့ကို ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ငါကြားပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူနက်ဖြန်ပြန်လာမှာပါ”

အက်ရှင်ဒန်မှာ ပို၍ သံသယဖြစ်သွားမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူဆာနီ မြို့တွင် မိမိနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိနေသူအား စာတစ်စောင် ချက်ချင်းရေးကာ ဘန်းမြို့သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ဘန်းမြို့တွင် ကေပါ၏ လှုပ်ရှားမှုကို နှိုင်းယှဉ် ယောင်ခံကြည့်ရန် ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ညစာစားချိန်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ကေပါတို့ လင်မယားသည် ညစာခန်းမထဲသို့ နှစ်ယောက်တွဲ၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညစာစားပြီးနောက် မိမိအား ခေါင်းညိတ်၍ နှုတ်ဆက်ရုံသာ နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသဖြင့် အက်ရှင်ဒန်မှာ အစဉ်းစားရကျပ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ခုတော့ သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမသာမယာနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဒုက္ခတွေ့နေကြပုံရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘန်းမြို့မှ အက်ရှင်ဒန်ထံသို့ ပြန်စာရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် သူသိလိုသမျှ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကေပါသည် ဘန်းမြို့တွင် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲ ဗွန်ပီနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်မှာ ဗွန်ပီဆိုသူမှာ အလွန်စည်းကမ်းကြီး သလောက် ရက်စက်၍ခေါင်းမာသူဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကေပါအပေါ် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ကေပါသည် အလုပ် တာဝန်ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်ဘဲ လူဆာနီတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေပြီး မိမိတို့ထံမှ လခကို ပုံမှန်ထုတ်ယူနေသည်ဟု ဗွန်ပီက တထစ်ချ ယူဆနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကေပါအား လူဆာနီမြို့တွင် ဆက်မထားတော့ဘဲ အင်္ဂလန်သို့ပို့ပစ်ရန် ဗွန်ပီက စီစဉ်ထားသည်ဟု အက်ရှင်ဒန် တွက်လိုက် သည်။ ဤသို့ တွက်လိုက်သည်မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အထောက်အထား မပြနိုင်ဘဲ ခန့်မှန်းချက်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲနိုင်ဟု သူပြောရဲသည်။

ထိုနေ့က သင်တန်းတွင် မစွက်ကေပါသည် ခါတိုင်းလို စိတ်ပါလက်ပါ မရှိဘဲ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာလည်း

မသာမယာ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ အိပ်ရေး ပျက်သည့် အသွင်မျိုးဆောင်ခဲ့ရာ မနေ့ညက သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး တစ်ညလုံး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြဟန်တူသည်ဟု အက်ရှင်ဒန် တွေး လိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားရာတွင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခါ တိုင်းကဲ့သို့ အပြန်အလှန်စကားပြောခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ခပ်မြန်မြန်စားပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဧကန္တ တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

သူတို့ထွက်သွားကြပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် အက်ရှင်ဒန်လည်း နေ့လယ်စာစားခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရာ အပြင်ဘက်ခန်းမကြီးထဲတွင် ကေပါ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို...”

ကေပါက ခါတိုင်းလိုပင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တော့ ဂျီနီဗာတောင် ရောက်ခဲ့ပြီ”

သူ့အသံမှာ တမင်ဟန်လုပ်၍ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ကြားပါတယ်ဗျာ”

အက်ရှင်ဒန်က ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လာဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကော်ဖီအတူ လာသောက်ပါဦး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး အစောကြီး အပေါ်ထပ်တက်သွား လေရဲ့”

အက်ရှင်ဒန်သည် ကေပါ၏ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရိပ်အယောင်ပေါ်နေသည်ကို ရိပ်မိသော်လည်း ထို အရိပ်အယောင်ကို ဘာရယ်လို့အကောင်အထည် ဖော်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်သွားဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော့်မိန်းမက စိတ်မချဘဲ စိုးရိမ်နေတယ်ဗျာ၊ သူ့ဘဝကလည်း တကယ်တော့ သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

အက်ရှင်ဒန်သည် ရင်ထဲ၌ ရုတ်တရက် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့နှလုံးသည် နံရိုးများကိုပင် ရိုက်ခတ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မျက်နှာအမူအရာ မပျက်အောင် ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ဟိုမှာ ကြာဦးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ခင်ဗျားကို လွမ်းနေကြရဦးမှာပဲ”

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ဆက်နေ သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ၊ စစ်ကြီးကလည်း ဒီလိုနဲ့ အကြာကြီး ဖြစ်နေဦးမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာလို ထိုင်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝင်ငွေရအောင် ရှာဖွေကလည်း ရှိသေး တယ်၊ ကျွန်တော် ယူထားတဲ့မိန်းမက ဂျာမန်ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပဲ၊ အဲဒီတော့ စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အထိ ဒီမှာ အေးအေး ဆေးဆေး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရဲပါတော့မလဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် တတ်နိုင်သလောက်တော့ တစ်ခုခု လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဂျာမန်အမျိုးသမီးဆိုတော့ ဂျာမန်လိုပဲ တွေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါတော့ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသား ပါ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားမိန်းမကို ခေါ်သွားမလို့လား”

“မခေါ်ပါဘူး၊ သူက ဒီမှာပဲနေခဲ့မှာပါ”

ယခုဆိုလျှင် အက်ရှင်ဒန်သည် ကေပါ၏ မျက်လုံးထဲမှ ကြောက်ရွံ့ နေသည့် အသွင်အပြင်ကို အထင်အရှား မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ကေပါသည် အင်္ဂလန်သို့ လုံးဝမသွားချင်။ ဆွစ်ဇာလန်မှာပင် အေးအေးနေ ချင်သည်။ သို့သော် ဂျာမန်တို့က သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဒီမှာ ဆက်မထားနိုင်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေသွားပါက သူ့အတွက် လခကို လုံးဝမပေးနိုင်ဟူ၍ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲက ဘန်းမြို့တွင် သူ့ကို အတိအလင်း ပြောလိုက်ပုံရသည်။ သို့ဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ သူ မသွားမဖြစ် သွားရတော့မည်။ သို့သော် သူ့မိန်းမကို ခေါ်မသွားဘဲ ဒီမှာ ထားခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါကိုက ထင်ရှားနေသည်။ လန်ဒန်မှ ကေပါပေးပို့လိုက်သည့် လျှို့ဝှက်သတင်းများကို

ဆွစ်ဇာလန်မှ သူ့မိန်းမက လက်ခံ၍ ဘန်းမြို့ရှိ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ချုပ်သို့ ပို့ပေးရန် စနစ်တကျ စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလန်က ထွက်လာခဲ့တာ ကြာပြီ ဆိုတော့ ဟိုမှာ ရုတ်တရက် အလုပ်အကိုင်ရှာဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ပိုခက်မှာသေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဟိုမှာ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ ပြောပါဦး”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အခု ခင်ဗျားလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်ရရင် အကောင်းဆုံးပေါ့၊ အဲဒီတော့ သတင်းစိစစ်တဲ့ ဆင်ဆာ ဌာနမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ကျွန်တော့်အတွက် မိတ်ဆက်စာတစ်စောင် ပေးပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

အက်ရှင်ဒန်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်ဖြစ်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုးစားပမ်းစား မဆောင်ရွက်လိုက်ရဘဲ သူ့ အလိုအလျောက် တာဝန်ကျေသွားခဲ့သည်မှာ အံ့ဖွယ်သရဲပင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိအား ကေပါနှင့် တွေ့ပြီး ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစားဖို့ အာရုံက တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ က ကေပါအား အင်္ဂလန်သို့ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်စည်းရုံးရမည်ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်စပိုင်ကေပါသည် မကြာသေးမီကပင် မိမိတို့ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့မှ ဝိုက်ဆိုသူအား ဂျာမန်တို့လက်သို့ မရောက်ရောက်အောင် ထောင်ချောက်ဆင်ပေးလိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကေပါနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတို့ ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် သူ့အား အင်္ဂလန်သို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရောက်အောင် ဖန်တီးပေးရန်မှာ မိမိတာဝန်ဖြစ်သည်။ ယခုသော် မူ ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုလိုက်ရဘဲ မိမိမှာ တာဝန်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပို၍ တိတိကျကျပြောရလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ အပေါ် သစ္စာဖောက်နေသည့် ကေပါသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သူ့အလို အလျောက် သွားရန် စီစဉ်နေသည်မှာ သူ့သဘောနှင့်သူ ထောင်ချောက်

အတွင်းသို့ သက်ဆင်းနေခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှမက ကေပါလန်ဒန်တွင် သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရအောင် မိမိထံမှ ထောက်ခံစာပင် တောင်းနေသည်ဖြစ်ရာ “ယုန်ကမတိုး ပိုက်ကတိုး”သည့် ကိစ္စမျိုးပင် ဆိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဌာန အကြီးအကဲက ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်လေး ရင်းနှီးပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် သူ့ဆီကို ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆို သိပ်နေရာကျတာပေါ့ခင်ဗျား...”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီစာထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အပြည့်အစုံရေးပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီဟိုတယ်မှာ တွေ့တဲ့အကြောင်း ဒါလောက်ပဲ ရေးပေးလို့ရမယ် ထင်တယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျား...၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားရေးသင့်ရေးထိုက်တာတွေလည်း ထည့်ရေးဦးမှပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ စိတ်သာချပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ပြန်ဝင်ခွင့် ဗီဇာရမရ၊ မသေချာသေးဘူးဗျ၊ ဒီကောင်တွေက နည်းနည်းလက်ပေါက်ကတ်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားအတွက် ဗီဇာရဖို့ မခဲယဉ်းဘူး ထင်ပါတယ်”

“ကဲဗျား...ကျွန်တော့်မိန်းမ အခြေအနေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်...” ကေပါက ပြောပြောဆိုဆို ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ပြီးမှ သတိရသွားသည့်ဟန်ဖြင့် “ဒါထက်ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အတွက် ရေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ စာဘယ်တော့လောက်ရမလဲ”

“ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့အချိန်ရပါတယ်ဗျား၊ ခင်ဗျားက အခုချက်ချင်းပဲ သွားတော့မှာလား”

“မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွားမှာပဲလေ”

ကေပါသည် ခန်းမထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အက်ရှင်ဒန်ကမူ တမင်သက်သက် အခန်းထဲတွင် နာရီဝက်ခန့် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ

တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေပါက ဘာမျှအရေးမကြီးသည့် အမှု အရာဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်စေရန် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အက်ရှင်ဒန်သည် အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိအခန်းသို့ တက် သွားခဲ့ပြီး၊ ဆက်သွယ်စရာ ရှိသည်များကို အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံးသူသည် မိမိ၏အကြီးအကဲအာရုံထံသို့ ကေပါ လန်ဒန်သွားမည့် အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘန်းမြို့ရှိ ဗြိတိသျှ ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့မှတစ်ဆင့်သက်ဆိုင်ရာသို့ ကေပါအတွက် ပြန်ဝင်ခွင့် ဗီဇာ လက်မှတ် လျှောက်လွှာရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ဘဲ ချက်ချင်းလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် အကြောင်းကြားလိုက် သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကေပါအတွက် မိတ်ဆက်စာကို ရေးသည်။

ပြီးလျှင် အက်ရှင်ဒန်သည် ညစာစားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ ပြီး ညစာခန်းထဲတွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသော ကေပါအား မိတ်ဆက်စာကို ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကေပါသည် လူဆာနီမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

အက်ရှင်ဒန်သည် ဟိုတယ်တွင် ဣန္ဒြေမပျက် ယခင်အတိုင်းပင် ဆက်နေခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလိုပင် မစွက်ကေပါ၏ စကားပြောသင်တန်းကို အချိန်မှန် တက်ခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် မစွက်ကေပါ၏ အသင်အပြကောင်းမှု ကြောင့် အက်ရှင်ဒန်သည် ဂျာမန်စကားကို အတော်ကလေး ရေရေ လည်လည် ပြောတတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် မစွက်ကေပါနှင့် သင်တန်း ချိန်အတွင်း ဂျာမန်စာပေ၊ ပန်းချီကဗျာစသည့် အနုပညာ အကြောင်းများကို နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်ဂျာမန်လို ဆွေးနွေးနိုင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေခိုက် ခွေးဘီလူးကလေး ဖရစ်ဇ်သည် မစွက်ကေပါ ၏ ကုလားထိုင်ခြေရင်းတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝပ်နေတတ်သည်။

“ဒီကောင်လေးလည်း သူ့သခင်ကို အတော်လွမ်းနေပြီ”

မစွက်ကေပါက ဖရစ်ဇ်နားရွက်ကလေးများကို အသာပွတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။ “တကယ်တော့ သူ့သခင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တာ၊ ကျွန်မ ကိုတောင် သူ့သခင်ရဲ့ဇနီးပဲဆိုပြီး ဂရုစိုက်တဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်နေတယ်”

စကားပြောသင်တန်း ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အက်ရှင်ဒန်သည် ဧည့်ခန်းသို့ တန်းသွားပြီးသူ့အတွက် စာလာ၊မလာ နေ့စဉ်မေးရသည်။ သူနှင့် ပတ်သက် သမျှ အဆက်အသွယ်အားလုံးကို ဤဟိုတယ်လိပ်စာဖြင့် ပေးထားသည် ဖြစ်ရာ သူသည် သက်ဆိုင်ရာမှ ညွှန်ကြားချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ဤဟိုတယ်မှာပင် ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှင်ဒန်မှာ အမိန့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်နေခဲ့ရသည်။

ရက်အနည်းငယ်ခန့်အကြာတွင် ဂျီနီဗာရှိ ကောင်စစ်ဝန်ထံမှ အက် ရှင်ဒန်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ထိုစာထဲတွင် ကေပါအား နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်ကြောင်းနှင့် ကေပါသည် ဂျီနီဗာမှ ပြင်သစ် နိုင်ငံသို့ ကူးသွားကြောင်း ပါရှိသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီး နောက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ရေကန်အနီးတွင် ခေတ္တအညောင်းဖြေ လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရာမှအပြန် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲသို့ အဝင်တွင် မစွက်ကေပါအား အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဧကန္တ မစွက် ကေပါသည် သူ့ယောက်ျား ကေပါထံမှ စာရောက်လာသဖြင့် လာယူခြင်းဖြစ် သည်ဟု အက်ရှင်ဒန်တွေးလိုက်မိသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် မစွက်ကေပါ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မစွက်ကေပါ၊ ခင်ဗျား ယောက်ျားဆီက စာရောက် လာပြီ ထင်တယ်”

သူက တရင်းတနှီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မရောက်သေးပါဘူးရှင်”

သူမက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ဆို သူ့ဆီက စာရောက်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ရောက်မလာသေးဘူး”

အက်ရှင်ဒန်သည် သူမ၏ဘေးမှ ယှဉ်၍လျှောက်လာခဲ့သည်။ မစွက် ကေပါကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။ သို့သော် သူမသည် စိုးရိမ်ဟန်မတူ။ ယခုလို အခါသမယကြီးတွင် စာပို့လုပ်ငန်းများ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာတတ်သည်ကို သူမနားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့နံနက် သင်တန်းချိန်တွင်မူ သူမသည်

စာ၊မလာသည့်ကိစ္စအတွက် အတော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။
နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိတွင် စာများ ဝေငှလေ့ရှိရာ မစွက်ကေပါသည်
ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလိုတွင် သူမသည်
လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး အက်ရှင်ဒန်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မစွက်ကေပါထံသို့ သူ့ယောက်ျားထံမှ လုံးဝစာလာတော့မည်
မဟုတ်ကြောင်း အတပ်သိထားပြီးဖြစ်သော အက်ရှင်ဒန်သည် သူမ ဂနာမငြိမ်
အောင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ စိတ်မကောင်းသလိုပင်
ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒီနေ့အဖို့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်လောက်ပြီထင်တယ် မစွက်
ကေပါ၊ ခင်ဗျား အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာ စာရောက်၊မရောက် သွားမေးရင်
ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

အက်ရှင်ဒန်က ရေလာမြောင်းပေး ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ဒီလိုအလိုက်သိတဲ့အတွက် ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်
တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

မစွက်ကေပါ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ခဏအကြာတွင် အက်
ရှင်ဒန်ကိုယ်တိုင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလိုက်လာခဲ့ရာ ဧည့်ခန်းအလယ်
တွင် ငူငူကြီးရပ်နေသော သူမကို တွေ့ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာ သိသိ
သာသာကြီး ပျက်နေသည်။ သူမက အက်ရှင်ဒန်အား ပျာပျာသလဲ လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက ပြင်သစ်ကနေ ကျွန်မဆီကို စာထည့်လိုက်
မယ်လို့ ပြောသွားတာရှင်၊ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ကျွန်မအတွက် စာတစ်စောင်
မုချရှိရမယ်၊ ရှိကိုရှိရမယ်၊ အဲဒါကို ဒီက သတ္တဝါတွေက ကျွန်မဆီကို
လုံးဝစာမလာဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်လေ၊ အဲဒါ သူတို့ ပေါ့တိပေါ့ဆ
လုပ်တာရှင်၊ အဲဒါ ကျွန်မကို တမင်စော်ကားတာ”

အက်ရှင်ဒန်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဟိုတယ်စာရေးသည် အထပ်လိုက်ရှိနေသော စာအိတ်များကို မွေ
နှောက်ရှာဖွေနေခိုက် မစွက်ကေပါသည် စာရေး၏ အနီးသို့ ကပ်လာပြန်

သည်။

“နေပါဦး၊ ပြင်သစ်က လာတဲ့စာတွေ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်အချိန် ရောက်ဦးမှာလဲ”

သူမက မေးလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းလိုဆိုရင်တော့ ညနေငါးနာရီဆိုရင် ရောက်တတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်မ ထပ်လာခဲ့မယ်”

မစ္စက်ကေပါသည် ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။
ခွေးဘီလူးကလေး ဖရစ်စ်သည် သူ့သခင်မ နောက်မှ အမြီးတနှုတ်နှုတ်ဖြင့် အပြေးကလေး လိုက်ပါသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူမ၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ပင် ဆိုးလာ သည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်ရှင်ဒန်သည် စကားပြောသင်နေဆဲ သူမ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးများ သိသိသာသာကြီး နီရဲနေပြီး မျက်တွင်းများ ကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူမမှာ ညက တစ်ည လုံး အိပ်မရကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သင်တန်းချိန် တစ်ဝက်ခန့်တွင်မူ သူမသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟားရ်ဆမ်းမားဖီးလ် ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဆက်ပြီး သင်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ”

အက်ရှင်ဒန်က တစ်စုံတစ်ရာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောလိုက်ရခင် မှာပဲ မစ္စက်ကေပါသည် အခန်းထဲမှ ရုတ်ခြည်းထွက်သွားခဲ့သည်။

ညနေဘက်သို့ရောက်သောအခါ သူမထံမှ စာတိုကလေးတစ်စောင် အက်ရှင်ဒန်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် စကားပြောသင်တန်းကို လုံးဝ ဆက်မသင်နိုင်တော့သဖြင့် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း ပါရှိသည်။ သင်တန်း ကို ဘာကြောင့် ယခုလိုရပ်ပစ်လိုက်ရကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်း ပြချက် ပါလာခြင်းမရှိ။

ထိုအချိန်မှစ၍ အက်ရှင်ဒန်သည် သူမနှင့် လုံးဝ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ရတော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် စားသောက်ခန်းထဲသို့လည်း လုံးဝမလာတော့ဘဲ နေခဲ့သည်။ သို့သော် စာများဝေသည့် ဧည့်ခန်းထဲမှ